3. Årg. JULI 1898. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Ur D:r Schofields dagbok. — Genom tron. — Från misionärerna: Bref från S. Engström, G. A. Stålhammar och V. S. Kiang. — Guds verk i Li-tien. — Intresse för Kina. — Trenne outsägliga ting. — Illustration: Porträtt af missionärer.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor,* Tranås.
* H. DILLNER, *kapten,* Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor,* Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare,* Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör,* Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* | AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juni månad 1898.

N:o		Kr.	ö.
459.	»Ett löfte åt Herren» af A. J., Alingsås	25:	—
460.	Kollekt i Haddåsens missionshus d. 30/5 gen. G. A. J.	8:	80
461.	G. R.	5:	—
462.	Haggai 2: 9	500:	—
463.	Bidrag till fraktkostnad för jullådan	50:	—
464.	W. W., Helsingborg	100:	—
465.	Onämnd. Säby gen. K. B., Tranås	10:	—
466.	M. E., Söderfors	15:	—
467.	Ragnetorps jungfruförening gen. C. A. C. till Anna Eriksons underhåll	50:	—
468.	Kollekt i Fattmomakke lappkapell gen. E. B., Vilhelmina	10:	—
469.	Kollekt i Dikanäs gen. dito	15:	—
470.	E. B.	40:	—
471.	Ins. vid en fest å Torpön gen. C. B.	15:	—
472.	Från söndagsskolflickor gen. E. B., Sollefteå till flickskolan i I-shi	24:	59
473.	Skärfsta syförening till fröken Svensons underhåll gen. E. G., Sollefteå	71:	59
474.	Till Emilia Ulffs underhåll af A. B.	500:	—
475.	Till minne af Naëmi af E. R., Vånga	25:	—
476.	K. och J. B., Tranås	200:	—
477.	Gen. H. P., Göteborg till Funüs underhåll i skolan	55:	—
478.	En vän i Gäfle gen. J. R.	10:	—
479.	Från Lindesberg gen. A. P.	11:	32
480.	Syföreningen i Vilhelmina kyrkoby gen. L. D.	70:	—
481.	J. O., Ocke	6:	—
482.	Lekeryds Ö. mfg. gen. G. J.	25:	—
483.	Tofteryds kr. yngl.-fören. gen. J. A. L.	10:	—
484.	Kollekt i Västerby gen. O. Å., Öfverum	8:	50
485.	J. A. P., Flisby	5:	—
486.	Hörsta yngl. och jungfrufören. till Hahnes underhåll	25:	—
487.	Småskolbarnen i Kumla gen. H. G.	10	—
488.	Till skolan i Yin-ch'eng från sv. folkskolebarn	2:	—
489.	Onämnd, i frimärken	1:	—
	Summa kronor	1,903:	80

Med varmt tack till alla gifvare.

Men Gud vare tack, som gifver oss segern genom vår Herre Jesus Kristus! Därför, mina älskade bröder, varen faste, orubblige, öfverflödande i Herrens verk alltid, vetande, att edert arbete icke är fåfängt i Herren.

Det berättas om den 1883 i Herren afsomnade kinamissionären *dr Harald Schofield,* att han redan såsom skolyngling blef »lärd af Gud» såsom få och af Herrens ande uppfostrad för sitt framtida arbete. Uti dr Schofields efterlämnade dagbok förekomma flera tankar, nedskrifna under hans skoltid, bland hvilka i synnerhet följande ofta blifvit anförda:

»Vänj dig vid att vara andra till glädje på ett praktiskt sätt; uppodla denna vana hos dig, så att du i allt blir självförsakande och kärleksfull.»

»Sök att vara allt det, som Herren gifver dig tillfälle till och vill gifva dig nåd att vara. Genom Guds hjälp kan du såsom en kristen likt Paulus vara »allt för alla». Öppna ditt hjärta, och *håll det öppet* för Jesu kärlek och för andras kärlek; låt allt det, som är »älskligt», sända en ström af Guds välbehag i din själ. Tacka Fadren, som gifver dig icke allenast sitt välbehag utan ock nåd att njuta det.»

»Samla ständigt i ditt hjärta så mycket af Jesu kärlek, att du må vara i stånd att meddela kärlek åt andra.»

»Huru mycket godt skulle jag ej på ett osökt och osjälfviskt sätt kunna göra, om jag endast hölle blicken öppen för just det närvarande tillfället därtill. Besinna, att det tillfälle, Herren nu gifver, kommer aldrig mer igen.»

»Huru skola vi ej en gång i himmelen önska, att vi här nere hade lefvat mera för Jesus. O, låt oss ej förlora tillfällena att vittna om hans kärlek!»

»Hvad Herren *öfverallt* välsignar, är ej hög kunskap men hjärtats hängifvenhet för honom.»

»Herre, afslöja så din härlighet för mig, att det ej må blifva en ansträngning utan ett naturligt behof för mig att vittna om dig!» *Ur »Chinas Millions».*

Missionär C. H. Tjäder med fru väntas hem i början af juli. Det blir då jämt 10 år sedan br. Tjäder lämnade hemlandet. Fru Tjäder har vistats på missionsfältet sedan 1892. Dessa syskon behöfva nu någon tids hvila efter det mödosamma arbetet. De anbefallas åt missionsvännernas förböner.

Genom tron.*

Ebr. 11: 24—27.

Den man, på hvilken vår uppmärsamhet riktas i dessa verser, är Moses. Vi få här veta, att det var något, som han vägrade, att han gjorde ett val, att han *bildade sig ett omdöme* om de ting, som omgäfvo honom, att han *intog en bestämd ståndpunkt*, och att den grund, på hvilken han handlade, var tron. Vi finna detta af den 24 versen, där det heter: »Genom tron vägrade Moses» . . . samt at den 27 versen, där det heter: »Genom tron lämnade han Egypten» . . . , ty med den osynlige för ögonen härdade han ut. Att vandra i tron och se honom, som är osynlig, är nämligen ett och detsamma. Men det torde vara få saker i vårt kristliga lif, som vi förstå så litet som tron. Det är äfven härför kristna bröder och systrar så mycket tänka på sina troshandlingar. Jag har också många gånger hört folk tala om Hudson Taylors tro, som om det vore något underligt med den, och som om det vore något särskildt drag i hans karakter, som gjort det lätt för honom att tro. Men att se saken så är ett fullkomligt missförstånd. Människor erhålla sålunda blott en ursäkt för sin egen otro. Jag kommer ihåg, att jag en gång hörde talas om en gammal kvinna, hvilken var känd för att mer än andra förtrösta på Gud. En dag gick någon för att hälsa på henne. »Är ni den kvinna», frågade han, »som har en så stor tro?» »Nej», svarade hon, »men jag har *en stor Gud*». Mina älskade, Hudson Taylors Gud är *min* och *din* Gud, och Gud är lika trofast mot dig och mig som mot Hudson Taylor.

I detta Ebr. 11 kap. gifves det en definition på tron, som har varit mig personligen till omätlig hjälp. Vi läsa i den 11 versen: »Genom tron fick ock själfva Sara kraft . . . ty hon höll den för trofast, som hade gifvit löftet». Tron består således helt enkelt däri, att vi hålla Gud för trofast. Och, om du, min vän, hellre vill hålla Gud för ljugare, så ber jag att få säga, att jag icke gör det. O, att Gud måtte öppna våra ögon just för denna punkt! Du och jag kunna vara de svagaste och mest hjälplösa af Guds heliga. Men, min broder och syster, du kan hålla Gud för trofast. Ja, jag förstår icke, huru du kan hålla Gud för trolös. Vet, att otron är just, att vi hålla Gud för trolös! Luther begagnade mycket starka uttryck emot otron. Han säger: »Det är ingenting, som fördömer människan mer än otron». Han hade fullkomligt rätt. Och dock våga vi tänka, att den ena människan har fått en natur, som kan tro Gud, och den andra icke; att den ena kan hålla Gud för trofast, den andra icke. Må Gud i sin trofasthet utdrifva sådana tankar ur våra hjärtan!

Moses uthärdade, i det han liksom *såg* honom, som var osynlig. Hvem är denne osynlige? Hvem är denne, som somliga hålla för trolös, andra hålla för trofast? I 1 Tim. 1: 17 läsa vi: »Men evigheternas konung, den oförgänglige, osynlige, den ende Guden, vare pris och ära i evigheters evighet!» Äfven här talas Herren om, såsom varande osynlig. Moses uthärdade således därför, att han såg honom, som var den evige konungen, den oförgänglige, den evigt vise, den ende Guden, den som var värdig att mottaga ära och härlighet i evigheters evighet, eller, såsom det heter i samma brefs 6 kap. 15, 16 v.: »därför att han såg den salige och ende härskaren, Konungen öfver alla konungar och Herren öfver alla herrar, han, som allena har odödlighet och bor i ett otillgängligt ljus, hvilken ingen människa har sett eller kan se». Det var *denne* Gud, som Sara höll för trofast. Det var *denne* Gud, som Moses såg med öppna ögon. Och det var genom att se på *denne* Gud, som han var i stånd att handla, så som han gjorde. Mina älskade, du och jag hafva mycket större skäl att tro på och lita på denne Gud än Sara eller Moses hade. Vi minnas, huru en af lärjungarne en gång bad: »Herre, låt oss se Fadern, så hafva vi nog.» Och därpå svarar Jesus: »Så lång tid har jag varit ibland eder, och du känner mig icke. Den som har sett mig, han har sett Fadern.» Vi se således Fadern i Jesu Kristi ansikte, och det för att vi i våra dagar och i vårt släkte skola handla, såsom Moses handlade i sitt släkte på sin tid. Det var blicken på Jesu ansikte, som smälte Petrus. Det var blicken på Jesu ansikte, som stärkte Stefanus i tron. Det är det hjärta, som grät med Maria, som ensamt kan draga oss till Gud, som kan vinna oss och fylla oss fullkomligt, tills vår bägare flödar öfver.

Låtom oss nu för ett ögonblick tänka på, hurudan man Moses var! Världen tänker alltid, att vi kristna äro riktigt fattiga stackare. Men om Moses läsa vi i Guds ord, att han var lärd i all egyptiernas visdom och mäktig i ord och gärning. Vi komma ihåg män sådana som Luther, Calvin, John Knox m. fl. Alla dessa voro stora män, och vi hålla dem högt i ära intill denna dag. Men se vi tillbaka på raden af store män, måste vi säga, att Moses framstår såsom den störste typen från förgångna tider. Han var icke en man, om hvilken världen kunde säga: »Vi bry oss icke om, huruvida vi förlora honom eller icke». Han var tvärt om en man, som världen värderade mycket högt och gärna hade velat behålla. Sådan var den man, som såg den osynlige och på grund däraf gjorde sitt val, vägrande att låta kalla sig Faraos dotterson.

Det säges, att han vägrade detta, sedan han blifvit stor. Världen säger till somliga bland oss: »Ja, du är *uppfostrad* på detta sätt. Du har aldrig *själf* sett sakerna i ansiktet. Du har aldrig själf bildat dig något omdöme». Men Moses gjorde sin vägran, sedan han var kommen till *mogen* ålder. Om det någonsin i hans lif var en tid, då han kunde bilda sig en egen tanke, var det just vid *denna* tidpunkt. Hvad var det då han vägrade? — Att kallas Faraos dotterson. Världen säger ofta till de kristna: »Ja, du har icke mycket att förlora!» Men detta var icke fallet med Moses. Och det är icke förhållandet med alla. Ack, det finnes mången i våra dagar, som säger: »Det skulle kosta mig för mycket att blifva en kristen». Men här se vi, att denne furste bland människor från det på sin tid största riket i världen och detta rike så att säga vid sina fötter, ty det är tämligen klart, att en man sådan som Moses, upphöjd till Faraos dotterson, icke kunde undgå att komma till

* Föredrag af mr W. B. Sloan i Stockholm den 3 april.

tronen i Egypten, likväl vägrade att behålla sin ställning.

Låtom oss nu se närmare på hans val! Han gjorde ett mycket märkvärdigt val. »Han ville hellre», heter det, »lida misshandling med Guds folk än till en tid hafva lust i synden». Bibeln är i sanning en underbar bok. Ty hvar skulle vi väl utom i bibeln finna ett sådant val framställdt såsom det *rätta*.

Har du någonsin tänkt på, att de löften Gud gaf sitt folk under det gamla förbundet, nästan alltid afsågo jordiska rikedomar och timlig lycka, medan de privilegier, han lofvar sina heliga i det nya förbundet, afse gemenskap med den människoblifne Gudssonen? Denne Moses, mannen från en länge sedan svunnen tid, han blef genom Guds oändliga nåd och barmhärtighet förd långt framom dem, som med honom stodo i det gamla förbundet. Han såg den osynlige, och detta satte honom i stånd att lida bedröfvelse med Guds folk hellre än att gå en framtid af jordisk ära till mötes. Vi veta alla, att det är en outsäglig förmån att få tro på Kristus. Men aposteln talar till oss om ett ännu mycket större previlegium, när han säger: »Eder är gifvet för Kristi skull icke endast att tro på honom utan ock att lida för hans namn». Och Moses valde att lida med Guds folk hellre än att för en tid njuta af världens nöjen, »än att till en tid hafva lust i synden.» Hvad Moses beträffar, tror jag, att, om han hade valt syndens nöjen, hade det varit »förgyllda» nöjen, ty han var ingen obildad man, denne Moses. Han hade utan tvifvel valt de mest förfinade nöjen och njutningar, som hans bildade tid hade att bjuda på. Men lika fullt hade det varit syndens nöjen.

Vi må äfven lägga märke till dessa ord »till en tid». Han »ville hellre lida misshandling med Guds folk än till en tid hafva lust i synden». Jag kommer härvid ihåg en ung man, som förr var mycket omtyckt i världsliga sällskaper. Och han var verkligen en af de mest tilldragande unge män, jag någonsin sett. Medan han lefde i världen, var han helt enkelt uppfylld af världen. Men Herren Jesus Kristus frälste honom härligt för något tiotal af år sedan. Mer än gång har han sedan sagt till mig: »När jag lefde världens glada lif, njöt jag verkligen däraf. Blott *en* sak störde mig. Då och då uppsteg den tanken inom mig: Detta skall icke fortgå alltid.» — Kanske talar jag i dag till någon, som lefver uppe i världens nöjen, låt vara i deras ädlaste och finaste form. Jag vill bedja dig, att nästa gång du kastar dig i någon förlustelse, du däröfver skrifver dessa ord: »För en tid».

Vi vilja nu se efter, hvad det egentligen var, som Moses värderade. »Han höll», heter det, »Kristi försmädelse (eng. öfvers. försmädelsen för Kristus) för större rikedom än Egyptens skatter, ty han såg efter lönen.» Han hade att välja på två saker: Å ena sidan försmädelse för Kristus, å andra sidan Egyptens skatter. Mellan dessa olika ting svängde vågskålen. Men Moses värderade Kristus högst. Han ansåg Egyptens skatter icke ens värda att se på och detta därför, att han såg efter lönen. Härvid kommer jag ihåg två personer. Den ene var en herre, som helt nyligen dog i den stad, där jag är uppfostrad. Han var ägare till nära två millioner pund sterling. Men frågar du, hvad denne man lämnade efter sig, tror jag det sanna svaret skulle vara: »Han lämnade allting i denna värld. Han tog ingenting med sig». Den andre var den helige gudsmannen William Burns i Kina. När han dog skickades hans jordiska ägogelar hem till hans gamla far, som var präst i Skottland. De rymdes alla i en liten låda. När lådan öppnades, utbrast en liten brorson till missionären: »O, hur fattig farbror William måtte ha varit! Han lämnade ju ingenting efter sig.» — Nej, han tog *allting* med sig. Mina älskade, må den Helige Andes ljus falla öfver vårt lif i dag. Må vi komma ihåg, att den evige, odödlige, osynlige konungen för hvarje dag värderar ditt och mitt lif i sitt eget ljus! Må Gud hjälpa oss att lefva inför hans närvaro och att värdera våra lif, såsom *han* värderar dem!

Till sist några ord om den 27 versen. Det heter där, att Moses öfvergaf Egypten utan fruktan för konungens vrede. Det betyder ingenting, hvad du och jag tänka; det gäller, huru vi handla. Moses öfvergaf Egypten. Han icke endast kände i sitt hjärta, att Egypten icke var hans hem, utan han *gick därifrån*, därmed ådragande sig konungens vrede. Konungen representerar, kunna vi säga, den allmänna meningen i den värld, i hvilken du och jag lefva. Moses kunde hafva haft de tankar, han hade, om Guds folk och om Egyptens skatter, utan att han därför behöft försaka Egypten, på samma sätt kunna vi känna oss mycket otrefliga till mods i världsliga sällskaper, ja, icke alls känna någon sympati med världen. Men, om vi blott afhålla oss från att uttrycka, hvad vi tänka, om vi endast afhålla oss från att handla, såsom Moses gjorde, skall världen icke hafva mycket att säga. Men, när helst det kommer till handling, när vi såsom Moses öfvergifva Egypten, då uppväckes konungens vrede. Världen, mina älskade, lefver nämligen för tiden och icke för Gud. Och, när vi resa oss för att lefva för Gud och icke för tiden, då känner världen, att den icke har någon grund under sina egna fötter. Och detta tycker den icke om. Världens barn blifva onda, därför att de blifva medvetna om sin egen fara. Men med den osynlige Guden för sina ögon erhöll Moses kraft att icke frukta för konungens vrede, erhöll han kraft att handla, som om Gud var Gud, antingen världen trodde det eller icke. Må vi på samma sätt förblifva i vår Herre Jesu Kristi närvaro och hafva honom, den osynlige, för våra ögon! Då skola också vi få kraft att handla och att icke frukta för konungens vrede. Amen.

Du skall aldrig äga mera af Kristus, än hvad du gör anspråk på såsom ditt eget. Du vinner icke Guds välsignelse genom att skrifva böcker fulla med anteckningar; du måste taga Guds sanning in i själfva din själ och tillgodogöra dig den. Hvad för nytta har du af öfverflöd på föda, vatten eller pengar, om du icke tager emot det som ditt och begagnar dig däraf? De penningar, som en man tager ut ur banken, äro hans njutbara egendom, de, som han har innestående i banken, äro endast hans lagliga egendom. Du kan icke erfara Guds rikedomar utan genom läsandet af Guds ord, bibeln, och genom att beständigt umgås med med Gud i bön.

Från missionärerna.

Tien-tsin den 14 april 1898.

Älskade missionsvänner!

»Och ökenhägringen skall blifva till sjö, och torr mark till källsprång.
Esaia 35: 7.

Detta är ett osvikligt löfte, och så väl ni, kära missionsvänner därhemma, som vi härute längta efter uppfyllelsen af detsamma. Hvarje liten oas fyller oss med tacksamhet och fröjd, och vi kunna ej behålla denna glädje för oss själfva utan måste meddela den åt våra vänner, på det att glädjen må blifva gemensam, såväl som mödorna äro det. Äfven i Kina träffar man på platser, där ökenhägringen redan blifvit förvandlad till sjö, och torr mark till källsprång — dock det är nog mycket långt emellan hvarje sådan upptäckt. Emellertid hafva vi nu gjort en dylik — den första under vår ökenvandring i detta land och kunna ej fullt njuta däraf, förrän vi fått meddela om den till alla därhemma, som längta efter ett gladt budskap från Kina; dystra skildringar få ni nog tillräckligt af, ty de höra till ordningen för dagen.

På vår resa från språkskolan i Yang-chau till våra stationer i Shansi hafva vi nu uppnått Tien-tsin, den utländska hamnen i Chili. Här är en liflig kristlig verksamhet såväl i själfva staden som i olika delar af provinsen. Underrättelser om väckelser hafva ingått från flera håll, och på flera ställen är behofvet af lärare för de efter ljus törstande så stort, att de arbetande bröderna stå rådlösa.

Vid universitetet här i Tien-tsin är väckelsen kraftig i synnerhet ibland de medicine studerande. Vi voro i går afton inbjudna till agenten för »The International Missionary Alliance» Mr och Mrs Woodbery från Amerika, som hade anordnat ett salongsmöte för troende med. studerande från »The Governement Medical College». Omkring ett 20-tal voro samlade, alla talande en utmärkt god engelska och alla, utom en, härligt frälsta. Mötet inleddes med bön af Mr Woodbery, vår värd, och förklarades öppet för hvem som kände sig manad att aflägga ett vittnesbörd, men särskildt uttalades en önskan, att alla systrarna skulle berätta om Herrens ledning med dem.

Anden var kraftigt närvarande och stämningen obunden; alla ansikten lyste af frid och lycka. O, det var i sanning en syn för änglar att se alla dessa unga lyckliga kineser och höra deras frimodiga vittnesbörd!

De hafva bildat en förening, som underhåller en infödd missionär i hvarje provins i Kina, och dessa äro alla utgångna från deras egen krets. Det händer ej sällan, sade Mr Woodbery, att de vid kollekter för missionen taga af sig sina fickur och gifva; under en tid af 18 månader gåfvo de omkring 2,400 dollars. Nu hafva de beslutat att gifva 200 dollars i månaden. Det är 30 omvända i denna förening, och de flesta af dem läsa på engelsk med. doktors grad, på samma gång som de studera bibeln på grundspråket. Är väl detta småsaker, eller bör jag icke delgifva missionsvännerna en sådan glädjande nyhet? Tänk bara en sådan offervillighet! Två hundra dollars i månaden är omkring 400 kr.; och i Kina är detta en mycket stor summa. De verka äfven såsom gatupredikanter och traktatförfattare samt icke minst ibland de 300 studenterna vid universitetet här.

De hysa en särskild förkärlek för svenskarna, och i söndags hade de annonserat, att 10 svenskor skulle komma och tala i deras kapell. Som emellertid vår båt från

M. Ramsten. M. Svensson. S. Engström. Kinesisk bärare. N. Fogelklou, N. Sjöberg.

Shang-hai blef fördröjd, kunde ingen komma. Vi äro ej mera än 4 svenskor, 3 af kamraterna äro norskor, 2 från Australien, 1 från Skottland och 1 engelska. Alla gingo dock under det klingande namnet svenskor.

Jag bad sekreteraren i deras förening Mr Kiang, en begåfvad kines, att skrifva till vår svenska kommitté och berätta om vårt möte och om deras förening, så det kommer nog ännu en gång på tal, men det blir säkert lika kärt för eder att se hvilka intryck och uttryck, den kinesiske brodern kan hafva angående samma sak. Nu farväl på en längre tid! Vi resa i afton med kinesiska båtar och hafva en 5 dagars båtresa uppför »T'sing-ho», hvilken ej blir af det bekvämaste slaget; sedan skola vi färdas från Pao-ting-fu i bärstolar, som bäras af 2 åsnor och lära skaka obeskrifligt, men — i allt detta öfvervinna vi rikligen genom honom, som älskar oss.

Alla 3 systrarna hälsa så hjärtligt genom
eder i Jesus förbundna
Sigrid Engström.

* * *

Språkskolan i Ganking.

Forts. från föreg. n:r.

Den 1 april. Jag har under hela den gångna månaden varit frisk och kry. Språkstudierna gå lugnt och stadigt framåt. Jag är så tacksam för den hjälp, jag har fått. Huru länge jag kommer att stanna här, vet jag ej. Som broder Folke sannolikt ej kommer ned själf för att hämta upp systrarna vid Yang-chau, så blir det väl litet tvifvelaktigt, huruvida jag kommer att gå upp i deras sällskap. Broder Folke har bedt mr Stevenson i Shanghai att sända systrarna med en engelsk broder, som just nu på våren skall resa åt norr. Som sagdt, har jag inte alls klart för mig, huru Herren leder. Jag tackar honom för hvarje dag, han låter mig stanna i Ganking; om jag får stanna här till början af maj, hoppas jag kunna aflägga den första examen. Jag tackar Herren, om han sänder mig till Shansi i morgon dag, ty jag längtar så att komma upp till vårt missionsfält. Huru Herren ställer det, är det bra. Jag beder, att han vill göra mig till ett helhjärtadt vittne för Jesus Kristus på hvarje plats och i hvarje förhållande i Kina. Ingen af oss bröder, som i vinter studerat vid språkskolan, har ännu blifvit utplacerad på någon missionsstation. Vi vänta emellertid att blifva det snart.

Kina öppnar sina portar mer och mer. Liksom man på våren plägar säga, att man riktigt hör, huru gräset växer, så är det i Kina nu, man ser och hör dagligen hur landet utvecklas. Hittills hafva missionsstationer öppnats i alla provinser, så när som på den stora främlingsfientliga provinsen Hunan. Missionärer, som hafva sökt sätta fast fot där, hafva gång på gång blifvit utkastade och missionsstationerna raserade. Stor förändring i folkets tänkesätt tyckes nu hafva inträdt. Myndigheterna hafva utfärdat proklamationer till skydd för främlingar, och den första missionsstationen har utan svårighet under de första månaderna i år blifvit öppnad.

Mörka sidor saknas naturligen icke heller. Katolikerna arbeta energiskt och hänsynslöst. Många oroligheter bland folket härflyta från dem, ja, de misstänkas till och med att med afsikt söka planlägga tumult och oroligheter mot de evangeliska.

En rätt betecknande omständighet är, att det franska * språket jämte det engelska är infördt till undervisning i de kinesiska skolorna. Här i Ganking är just nu ett rymligt och präktigt etablissement uppfördt med stora lektionssalar. Antalet elever är naturligen begränsadt, ålder för inträde tror jag vara 13—16 år; undervisningsämnen: *engelska och franska,* matematik, geografi etc.

I folkets sinne i allmänhet råder hat mot utländingar. Så länge myndigheterna äro vänligt stämda eller af regeringen i Peking befallas utfärda proklamationer, vågar mobben ej företaga något. De politiska förhållandena för närvarande tända och underhålla med visshet oro och upprorslusta i djupet af folkets sinnen. På ytan kan folket vara vänligt, men, hvad kineserna tänka sinsemellan, kan man aldrig veta. I de södra provinserna talas det om ett utbredt missnöje icke blott mot utländingar utan äfven mot den bestående dynastien. Som bekant, är den nuvarande dynastien ej kinesisk utan manchurisk. Manchurerna lyckades i midten på 1600-talet bemäktiga sig tronen och riket och hafva genom vapenmakt (starka garnisioner i provinsstäderna, här i Ganking cirka 3,000 man) samt genom klok organisation af landets styrelse bibehållit sig på tronen. Som sagdt, har jag hört, att missnöje *nu* råder här och hvar. Sker utbrott, blir missionärer och främlingar förmodligen de första offren.

Må vi bedja, att alla Herrens tjänare må blifva behållna i frimodig efterföljelse af Herren Jesus. Hans rike är icke af denna världen. Det, som är födt af kött, är kött, det, som är födt af ande, är ande. Låtom oss bedja, att vi blott måtte besinna, hvad som tillhör Guds rike, blott tjäna Jesus Kristus samt göra detta med brinnande kärlek.

Din tillgifne broder
Gustaf Adolf Stålhammar.

* * *

Från den af syster Engström i sitt bref nämnde Kiang hafva vi emottagit följande berättelse om studentmissionen i Tien-tsin, hvilken vi tro skall innerligt glädja och värma missionsvännerna:

Tien-tsin den 20 april 1898.

Till kommitteen för »Svenska Missionen i Kina».

Käre bröder i Kristus!

Es. 62: 4, 5.

Det torde blifva en öfverraskning för eder att emottaga bref från en kristen broder af ett hedniskt land likt Kina — dock frukt följer alltid på ett troget sående, så att efter flera års arbete utaf män och kvinnor från Sverige och andra länder, hafva några kallats ut ur det djupa mörkret för att tillsammans med dessa arbetare prisa Herrens namn och fröjda sig öfver hans kärlek, förtäljande för hvarandra hans godhet och de underbara ting, som han har gjort med dem. Det är mig därför en glädje att hafva blifvit ombedd att skrifva några rader till eder och berätta, huru Herren utgjuter välsignelse och verkar i detta land, och jag är viss om, att I skolen glädjas få höra därom, emedan I bedjen och arbeten tillsammans med oss och därför äfven skolen förena eder med oss i lofsången:

* De flesta katolska missionärer äro fransmän; i öfrigt utgå flera från Belgien och Italien.

»Pris vare Gud, som kärlek är!
Pris vare Gud på jorden här!
Pris vare Gud i änglars land!
Pris vare Fader, Son och And'!»

Då I redan mer eller mindre kännen till missionsarbetet i Kina, skall jag endast skrifva om det i Beulah* kapellet i Tien-tsin, hvilket arbete särskildt bedrifves ibland studenterna, af hvilka jag är en, och i hvilket jag personligen har bevittnat Herrens mångfaldiga trofasthet alltsedan begynnelsen af denna så kallade »Studentmission».

Det är endast omkring 20 månader, sedan denna verksamhet organiserades, hvartill tvenne amerikanska missionärer fingo blifva Herrens verktyg. Till en början hölls endast en bibelklass, men Herren själf ledde och förde arbetet framåt, så att det växte och utvidgades mycket, och Herrens namn förhärligades storligen. För att berätta litet om verksamheten i Beulah-kapellet och om studenterna må jag väl anföra följande ord af fru J. Woodbery, som är en moder i evangelium för studenterna och af den amerikanska konsuln blifvit anmodad att skrifva en redogörelse för arbetet:

»Det är ännu ej fullt ett år, och vi hafva nära 70 studentmedlemmar, representerande de kejserliga medicinska- och sjökrigsakademierna, militär- telegraf- och tekniska skolorna samt universitetet i Tien-tsin. Dessa studenter stå i beröring med Kinas lärare, mandariner, civila och militära ämbetsmän, och de använda allt sitt inflytande att vinna sina vänner för Jesus. Ingenting har gjort mera intryck på oss än den självuppoffrande ande, de ådagalagt för evangelii spridning i Kina. Några hafva sålt sina sidendräkter, och åtskilliga hafva lämnat sina klockor, sina dyrbarheter, sina musikinstrument m. m. till försäljning. Några underhålla hvar för sig en ställföreträdare i någon provins, där behofvet är stort, och andra sammansluta sig för att göra detsamma. Af sitt knappa underhåll gifva de frikostigt till kristna missioner, och dessa gåfvor, hvilka genom bidrag från många vänner blifvit rikligen förökade, hafva sammanlagts till en minnesfond (nu uppgående till 2,100 dollars), hvilken gör det möjligt för oss att underhålla en infödd evangelist i hvar och en af de 18 provinserna, äfvensom i Mongoliet, Tibet och Annam . . .

»Vår försäljning af evangelier och traktater har haft en sällsynt framgång, så att nära 60,000 ex. blifvit sålda under de två sista somrarna . . .

»För att sätta kronan på verket gaf Herren på ett underbart sätt tvenne af de mest helhjärtade studenterna vid medicinska läroanstalten »en öppen dörr»; de återvände till sin födelsestad Fuchow och hafva där samlat omkring sig 70 à 80 för Herrens sak hängifna studenter från läroanstalterna och sjukhuset i nämnda stad samt hafva där invigt ett Beulahkapell n:o 2. De bedrifva en mycket liflig verksamhet i denna provins, som är så sorgligt ryktbar genom mordet på de kristna missionärerna i Ku-ch'eng, och företaga resor åt alla håll . . .

»En lofvande ung man sade härom aftonen: »När jag kom hit till Tien-tsin, var det min enda ärelystnad att blifva en skicklig läkare och att skaffa mig ett fint hus, och nu är det min enda åtrå att återvända till mitt hem för att predika evangelium, först för mitt eget folk och sedan för hela världen.» Åtskilliga studenter äro sysselsatta med öfversättning af kristliga broschyrer och sånger — hvaraf en redan utgifvits i 4,000 ex.»

Studenterna arbeta för närvarande med ny ifver, några af dem bland församlingsmedlemmar och teologie studerande, tillhörande tvenne missioner här, af hvilka ett stort antal hafva blifvit uppväckta och lefvande gjorda genom den välsignade Helige Andes kraft. Dessa kristna vänner, som vi första gången sammanträffade med för omkring tre månader sedan, kunde då ej svara oss, huruvida de voro frälsta eller icke, ej heller om deras synder voro förlåtna, ehuru några af dem redan voro anställda såsom predikanter. Men nu äro de genom Herrens kraft och nåd helt annorlunda än förut. Några hafva icke blott erhållit förvissning om sin egen frälsning utan dricka äfven in det lefvande vattnet (Joh. 7: 37—39) med glädje och förundran. I följd häraf kunna de nu se underbara ting i Guds ord, hvilka de förut hvarken kunde tro eller förstå. »Jag vill prisa ditt namn, ty du har gjort under.»

Några af oss förkunna evangelium bland bäraréklassen och annat fattigt folk och hålla möten för dem i ett stort kinesiskt värdshus, beläget 2 mil från den kejserliga medicinska läroanstalten. Dessa människor äro i sanning fattiga från världslig synpunkt, dock äro deras själar lika dyrbara som de högas och rikas, nej, de äro, när de blifvit frälsta, tusen gånger högre och dyrbare än till och med de så kallade högsta och rikaste i denna världen, hvilka skola försvinna såsom blomstret på gräset och då erfara ett evigt elände och fördärf. Därför äro de rika verkligen fattiga, och de fattiga kunna genom Kristus blifva verkligt rika. O, huru gladt dessa vänner mottaga oss och lyssna till den underbara berättelsen om frälsningen i Kristus, och huru sanna äro icke evangelisten Markus ord: »Det myckna folket hörde honom gärna.» De äro till hjärtat enfaldiga och »mottaga ordet med sinnets hela redobogenhet». Ett antal af dem har redan bekänt sin tro på Herren Jesus, världens Frälsare. Honom, som sitter på tronen, och Lammet vare lof och pris och ära och kraft i evigheters evighet! Uppb. 5: 13.

Vi hafva också möten för barn och kvinnor i vårt kapell. Det är verkligen intressant att se dem — isynerhet de yngre — lära känna sanningen. Vi hafva äfven en söndagsskola, hvari undervisningen bestrides af oss själfva. Våra möten äro mycket lifliga. Anden är alltid ibland oss, och hans kraft är stundom så uppenbar, att syndare gråta öfver sina synder och sin förlorade ställning, och äfven de troende gjuta tårar, men icke sorgens utan glädjens. Det är sannt, att Herrens ord är likt ett tveäggadt svärd, och det är äfven sannt, att detta ord är sötare än honung och honungskaka. Några af våra studentbröder i Fu-chau hafva trädt in i den så länge tillslutna provinsen Hunan, och en annan planerar att bygga ett flytande Beulah kapell n:r 3 för provinsen Fukiens kust.

Gud vederkvicker oss ofta genom att sända kära utländska missionärer (svenska, amerikanska, engelska etc.) till oss. Hvilken vederkvickelsestund hade vi icke förliden onsdagsafton! Fröknarna Engström, Fogelklou, Svensson och Sjöberg voro hos oss. De inspirerade oss. Huru kände vi oss icke rörda och uppmuntrade genom dem!

Vi kunde icke annat än känna oss tacksamma mot Gud, emedan han är så nådig mot vårt folk, att han oupphörligen besvarar våra böner och sänder nya arbetare att gifva det detta evangelium om Guds nåd, och äfven emedan hans kärlek har blifvit utgjuten i våra hjärtan genom

* Es. 62: 4, eng. bibelöfversättningen.

den Helige Ande, så att vi tillstädjas att åtnjuta en sådan ljuflig och kärleksfull gemenskap med alla hans barn — såsom äfven nu med dessa kära systrar från ett så långt aflägset land som Sverige. Är icke detta en försmak af det härliga möte, som vi snart skola hafva inför vår Herre Jesu Kristi ansikte?

För tvenne af oss äro de svenska vännerna särskildt kära. Min vän och jag blefvo omvända just för omkring 2 år sedan på ett möte af svenska missionärer, hvilka voro på väg till det inre af landet (provinsen Shansi). Jag skulle aldrig kunna glömma, huru Anden kallade mig den kvällen. När jag kom till Tien-tsin år 1893, var jag en hednisk gosse, men Herren väntade tålmodigt och kallade mig och slutligen frälste han mig, och, välsignadt vare hans namn, han frälsar mig ännu.

Är icke detta allt enligt hans rika barmhärtighet och gränslösa nåd? Må vi icke alla förena oss med psalmisten och säga: »Herren har gjort stora ting med oss; däröfver äro vi glada.»

Eder i Kristus
V. S. Kiang,
Korresponderande sekreterare.

Ett Guds verk i Li-tien.

En af de engelska Kinamissionärerna berättar från en missionsresa följande:

På en plats vid namn Li-tien vid Hu-nans gräns pågår ett verkligt och underbart Andens verk. Några personer lågo där i en process med katolikerna. Och för att få sken af att vara anhängare af den protestantiska läran, köpte de böcker af våra infödda missionsarbetare på platsen. Detta deras tillvägagående blef en af anledningarna till den för dem lyckliga utgången af processen; och härigenom väcktes allmänhetens nyfikenhet, så att under loppet af 3 à 4 månader såldes böcker för omkring 30 kronor i och omkring Li-tien. I många hjärtan vann sanningen insteg, intresset växte och en stor sal ordnades till »gudstjänstlokal», hvarest 20 till 60 personer samlades hvarje söndag, då de tillsammans läste bibeln, berättade för hvarandra, hvad de lärt sig ur densamma och bådo. Femton eller sexton familjer förstörde sina afgudar och sökte i anda och sanning att tillbedja den lefvande Guden. Vid mitt besök på denna plats erfor jag mycken välsignelse tillsammans med dessa nya vänner, jag stannade hos dem två dagar och försökte att gifva dem all den undervisning, jag kunde på denna korta tid.

Efter ett af våra möten gick en handelsman hem och bröt sönder sina afgudar; nästa dag inbjöd han mig till en fest, och då vägen var smutsig, sände han sin mulåsna emot mig.

Då jag nödgades lämna Li-tien, bådo mig vännerna där enträget och bevekande, att jag snart skulle komma tillbaka eller åtminstone sända dem någon annan, som kunde ytterligare undervisa dem och därtill öppna ett gatukapell. Huru ledsen var jag ej, då jag nödgades säga dem, att jag icke hade någon att sända, åtminstone ej för närvarande. Jag har nu bedt vår medarbetare i Hsiong-kwan-shi, Elder Chang, att om möjligt en gång i månaden gå till Li-tien och då stanna några dagar hos de nyomvända.

En buddhaistpräst, som endast några få gånger hörde evangelium i Li-tien, lämnade sin plats i templet, där han varit anställd sedan sitt fjortonde år. En annan man har upphört med vegetarianismen och en tredje, som är präst, är mycket intresserad att höra om sanningen.

När jag hemkom från min missionsresa, hade en man från Li-tien varit här öfver en månad för att lära mera om Herrens vägar. Han bodde på ett värdshus och bekostade själf sitt uppehälle. Han är mycket lycklig, och vi tro alla, att han är ett verkligt Guds barn. Då han lämnade oss och tackade för all den undervisning han fått, runno tårarna från hans ögon. Bedjen skördens Herre, att han sänder arbetare i sin skörd. *Ur Chinas Millions.*

Intresse för Kina.

Ingen del af världen väcker i närvarande stund så mycken uppmärksamhet som Kina. De kristna se med lifligaste intresse, huru det gamla motståndet mot evangelium gifver vika såväl i hufvudstaden som i provinserna. Det berättas från Shanghai, att en proklamation, gynnsam för såväl missionärer som främlingar i allmänhet, utfärdats till högre och lägre tjänstemän öfver hela riket. Från Peking har utgått instruktion till alla guvernörer öfver provinserna att i den förnämsta staden af hvarje provins bilda en västerländsk skola med västerns läroämnen. Med så lofvande utsikter skulle man önska, att det mäktiga kejsarriket finge ostördt utvecklas i öfverensstämmelse med dess egna principer till en kristen nation. Men det är icke endast missionärer och köpmän, som intressera sig för Kina; statsmännen börja äfven utöfva sitt inflytande däröfver, och Kina hotas med delning, såsom förut skett i Afrika. Skola vi äfven i Kina få se allt det onda, som åstadkommes genom västerns snikenhet? *The Christian.*

Trenne outsägliga ting.

1. *Hans outsägliga gåfva* (2 Kor. 9: 15).
Du kan ej förstå den (Rom. 11: 33),
men du kan *mottaga* den (Joh. 1: 12).

2. *Outsägliga ord* (2 Kor. 12: 4).
Vi kunna icke tala himmelens språk;
Därtill fordras en förvandlad kropp (1 Kor. 15: 51).
Jordens tungomål förbistrades vid »Babel» (1 Mos. 11: 9);
men vid pingsten prisades Gud på olika språk (Apg. 2: 6).
När Kristus skall regera, kommer blott ett tungomål att talas (Zef. 3: 9).

3. *En outsäglig och härlig glädje* (1 Petr. 1: 8).
Herren äger outsäglig glädje i sitt folk (Zef. 3: 17).
Denna hans glädje tager sig uttryck i jubel. (Zef. 3: 17).
Hans folk äger outsäglig glädje i honom (Ps. 71: 14—16; Fil. 3: 1).
Denna glädje är evig (Es. 35: 10).

Stockholm P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1895.

3. Årg. AUGUSTI 1898. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

INNEHÅLL:

Redovisning. — Notiser. — Uppkomsten af den amerikanska grenen af Kina Inland Missionen. — Från misionärerna: Till missionsvännerna från Hilma och Henrik Tjäder. — Bref från Anna Janzon och August Berg.

Kommitteen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm. Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. FEILITZEN, *kommendörkapten, ordförande.*
J. HOLMGREN, *sekreterare.*
K. G. MAGNUSSON, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. REUTERCRONA, *löjtnant, vice ordf.*
J. RINMAN.

* K. BERGH, *doktor,* Tranås.
* H. DILLNER, *kapten,* Skellefteå.
* K. FRIES, *fil. doktor,* Stockholm.
* E. SANDBLOM, *apotekare,* Jönköping.
* W. WIDMARK, *ingeniör,* Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

ERIK FOLKE, *föreståndare.* | AUGUST BERG, *vice föreståndare.*

C. F. BLOM, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: LÄSTMAKAREGATAN 30, 4 TR.

All post adresseras till KOMMITTÉEN FÖR »SVENSKA MISSIONEN I KINA», STOCKHOLM.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juli månad 1898.

N:o		Kr.	ö.
490.	Ins. bland söndagsskolbarn gen. E. B—m	15:	—
491.	C. G. B., Kristdala	100:	—
492.	K. R., Stockholm	15:	—
493.	Gen. C. O. K., Linköping fr. Ullvid och Justad	15:	—
494.	Fr. nattvardsungd. i Halltorp gen. P. A. B.	12:	80
495.	Halltorps syförening gen. dito	9:	20
496.	C. J. O. A., Oskarshamn	55:	—
497.	A. H., Karlstad	15:	—
498.	H. R., Malmö	300:	—
499.	Onämnd, Huskvarna gen. K. V. H., Stockholm	10:	—
500.	Onämnd, Stockholm	1:	—
501.	Syföreningen vid Korsvägen gen. A. W. W.	10:	—
502.	Buldsbols flickförening till hus i Uei-nan gen. M. E. B.	55:	—
503.	Fr. P., Swomb till dito gen. E. B. M.	2:	—
504.	Sv. N. F., Tolltorp	5:	—
505.	Söndagsskolbarnen i Linde gen. H. P.	5:	44
506.	Kollekt i Vedevåg gen. N. S.	7:	17
507.	Sparbössemedel fr. Lindes krets gen. A. A—n	62:	75
508.	A. A—n, Linde	50:	—
509.	Gamleby mfg gen. P. T.	20:	—
510.	J. L., Kulltorp till husfonden gen. M. E. B.	5:	—
511.	M. E. B., Ödeshög dito	5:	—
512.	G. R	5:	—
513.	H. E., Vånga	15:	—
514.	K. och J. B.	30:	—
515.	En missionsvän Ps. 126: 5, 6 gen. dito	30:	—
516.	Ytterligare tillkomna sparbössemedel från Lindes krets gen. A. A.	5:	50
517.	Från Senapskornet, Tullgarn gen. N. J.	35:	—
518.	G. O., Gusselby	10:	—
519.	A. A. S., Hjälteby	5:	—
520.	O. C. och A. B., Kristiania, »Herrens tionde»	30:	—
521.	Okänd 1 Kor. 15: 57, gen. P. O., Granby	88:	—
522.	Af O. N. gen. dito	2:	—
523.	Syföreningen vid Vadstena hospital gen. A. L.	100:	—
524.	Kollekt å ett syföreningsmöte vid Tycklinge gen. dito	5:	50
525.	Kina-missionsaukt. i Hemse d. 23/7 98 gen. K. B.	35:	25
526.	F. P.	59:	49
527.	A. W.	20:	50
	Summa kronor	1,251:	60

Med varmt tack till alla gifvare.

Och Jesus sade till dem: De behöfva icke gå bort: gifven I dem att äta. Men de sade till honom: Vi hafva här icke mer än fem bröd och två fiskar. Då sade han Bären dem hit till mig. Och han bjöd folket sätta sig ned på gräset och tog de fem bröden och de två fiskarna, såg upp till himmelen och välsignade och bröt och gaf lärjungarna bröden, och lärjungarna gåfvo åt folket. Och de åto alla och blefvo mätta. Matt. 15: 16—20.

Broder Folke meddelar i bref af den 30:de sistl. april, att Herren den 22 i samma månad gaf dem en dotter, som fått namnet *Signe Kristina.*

I samma bref heter det. »*Arbetet i Honan* har blifvit riktigt blomstrande. Om vi blott kunde få medel skulle vi genast öppna 2:ne stationer där».

»Rykten äro nu i omlopp väldeligen här. Öfverallt säges, att generalen samlat 10,000 man att utdrifva oss med ur provinsen, och den allmänna tron är, att vi redan packat ihop och rest. Må Herren gifva oss inre lugn i landet. Folkets sinnen äro mycket upprörda, och bittra utfall höras öfverallt mot regeringen och utländingarna. Skatterna hafva höjts betydligt, och det har ökat missnöjet. Det gäller att nu begagna det tillfälle, vi ännu hafva, innan stormen bryter lös. Hälsa bröderna att hålla ut och bedja om bröder.»

I senaste numret af Chinas Millions läses:

»Underrättelser om oroligheter ingå från olika delar af Kina. Några af dessa underblåsas af personer, som stå i opposition till den nya tullregleringen. På andra platser åter, såsom i Wun-chau, Shao-hing och Kin-chau, voro de en följd af det betryck, som föranledts däraf, att skörden slagit fel. I Ganking gjorde studenterna uppror, hvilket kväfdes af ämbetsmännen. I Ping-yao begynte de återvändande soldaterna på sin genommarsch till Po-ating att göra uppror. Missionär Brewer blef af Gud nådeligen bevarad och ganska ringa skada vållades. Vi uppmana alla våra läsare till förböner, att Gud ville bevara sina tjänares lif från våld, i det inre af landet i synnerhet som hungersnöden synes vara vidtomfattande.»

"Guds medhjälpare."

Af *Rev. F. B. Meyer.*

»Arbeten med fruktan och bäfvan på eder frälsning. Ty Gud är den, som verkar i eder både vilja och gärning för sitt välbehags skull.» Fil. 2: 12, 13.

Det är en af Guds hufvudprinciper att låta oss människor samarbeta med honom. Ej ett uns guld eller ett stycke kol eller ett sädeskorn tillföres industrien eller hemmet utan såsom ett resultat af samarbete emellan Gud, Skaparen, och oss, de skapade. Inom Andens värld är förhållandet detsamma. Guds eget ord är oss gifvet genom samarbete emellan den Helige Ande och »heliga Guds män.» Vi se äfven Herren Jesus under sin jordevandring handla på samma sätt. Endast Jesus kunde uppväcka från de döda, men han tillsade sina lärjungar att lösa den till lifvet uppväckte Lasarus. Endast Jesus kunde föröka brödet och fiskarne, men han begärde sina lärjungars hjälp vid utdelningen af födan åt den församlade människomassan.

Våra ofvan citerade textord bevisa ock med afseende på vår frälsning och befrielse från syndens makt, att ett samarbete emellan Gud och oss är nödvändigt.

Om vi tänka oss, att en framstående konstnär en dag inträder till en ung artist och säger: »Unge vän, jag ämnar tillbringa morgondagen hos eder för att gifva eder all möjlig hjälp och ledning vid afslutningen af den tafla, ni håller på att måla»; skulle icke den unge artisten med en viss fruktan och med ifver samla alla sina tankar för att vid det öfverenskomna tillfallet kunna tillägna sig mesta möjliga undervisning i verklig konst. När du blir medveten om att samme Gud, som skapat och »verkar intill nu» i naturens värld, vill göra äfven din själ till ett sitt verksamhetsfält, huru angelägen blir du ej då, att stund efter stund med helig fruktan och bafvan i lifvet tillämpa, hvad Gud verkat i dig.

Om vi tänka oss ett oroligt skolbarn, som ej är tillfreds med sin plats i klassen, som ovilligt läser sina läxor, ehuru det påtagligen är i stort behof af att lära dem och ständigt längtar att få flytta upp i en högre klass; äger ej läraren i så fall rätt att hålla detta barn tillbaka? Äfven om barnet gör försäkringar om sin afsikt att göra större framsteg, skall läraren dock svara: tiden för uppflyttningen bedömer jag, allt, hvad jag fordrar af dig, är det, att du dag för dag lär dig de läxor, jag gifver dig.

När en kristen är otålig vid inlärandet af de läxor, Herren gifver i »de allra första grunderna af Guds utsagor», och blott längtar att få veta och erfara mera under oroligt jäktande från det ena till det andra, månne icke Herrens Ande då skulle vilja tillhviska en sådan: barn, lär dig i stillhet hvarje dags läxa, om det än gäller för dig att tåligt kvarstå på en post ibland stora svårigheter eller att uthärda enformiga och tröttande förhållanden.

Vi finna ofta i naturen, att Gud är mest i verksamhet, där man minst ser det. Under höst- och vinterdagarna förefaller det oss, såsom låge hela naturen försänkt i sömn, och vi besinna icke, att just under denna tid pågå de stora förberedelserna för vårens friska grönska och sommarens rika skörd. Om du går genom skogen, när löfven ligga vissnade under din fot och träden spöklika afteckna sig mot skyn eller snötäcket tjockt ligger öfver berg och dal, tyckes det dig, som hade Gud dragit sin hand tillbaka, och att ingen verksamhet pågår i naturen. Men ack, huru felaktiga äro icke våra slutsatser efter de ting, som synas! I trädens innersta är skaparehanden i verksamhet för att bereda dem för lifvets frambrytande. Ingen vårens eller sommarens fägring skulle komma till stånd förutan de nödiga förberedelserna under de ofta dystra, enformiga och mörka höst- och vinterdagarne.

När du vidare iakttager Guds verk i naturen, skall du finna, att Gud följer en viss plan och aldrig öfverhoppar en enda länk i lifsutvecklingens olika former. De upptäckter, naturforskarne ständigt göra, säga oss, att Gud alltid verkar i en viss riktning, i det han för sina skapade verk framåt »från kraft till kraft». Om det är så i naturen, huru mycket mer verkar då icke Herren i oss efter sin viljas regel. Om vi icke äro beredda och villiga att följa Herrens verkan genom de olika stadierna af det andliga lifvet, kunna vi ej heller vänta, att vi skola motsvara Guds afsikter och blifva helgjutna andliga karakterer, lika litet som vi i naturen kunna vänta oss att få se Guds prakt uppenbarad utan föregående förberedelser och utveckling. Efter höstutsädet kommer vinterns frost, därefter blad, sedan ax och hvete. Det ena följer i sin ordning på det andra.

Jag hörde omtalas en ryktbar artist, som hade sin gamle fader boende hos sig. Det hade från ungdomen varit den gamles stolthet att modellera i lera, och han fortsatte ännu på gamla dagar med detta arbete, ehuru han ej var i behof däraf för sitt underhåll.

Hans fingrar blefvo dock med åren mer och mer styfva, och han fruktade, att han ej som förr skulle kunna forma leran. Missmodig lämnade han ofta sitt arbete om aftnarna, medveten om dess ständigt ökade brister. Men, när han gått till hvila, gick hans son, den fulländade artisten, ned i faderns arbetsrum, och med några skickliga grepp utplånade han alla fel och brister på den gamles dagsarbete. När fadern på morgonen gick in i sitt arbetsrum, gnuggade han händerna af förnöjelse, då han fann sin fruktan öfverflödig; arbetet vittnade ju om ett lika fint handlag som någonsin.

När vi söka att troget lyda Guds Andes verkan i våra hjärtan och på bästa sätt utföra Herrens vilja, äro vi äfven i de lyckligaste fall dock »onyttiga tjänare», äfven det bästa af vårt arbete är behäftadt med mycken brist. Men Herren icke endast utplånar alla fel och misstag med sitt eget blod, utan med sin egen hand omskapar han så vårt arbete, att han kan bruka det till sin egen ära!

Uppkomsten af den amerikanska grenen af Kina Inland Missionen.

Af mr *H. W. Frost.*

(Forts. från Juninumret.)

På väg till Kina besökte mr Taylor Toronto. Jag skall aldrig glömma ett möte på K. F. U. M:s lokal därstädes. Salen var till trängsel fylld, och folket stod ända ut på gatan. Det var uppenbart, att Guds Ande verkade på ett underbart sätt.

Vid mötets slut framhölls med kraft betydelsen af att genast vidtaga nödiga mått och steg för att fortsätta arbetet Vi visste ej, hvad vi skulle göra, utan voro helt och hållet hänvisade till Herren, och han öppnade väg på det mest påtagliga sätt.

Följande morgon voro mr Taylor, mr Sandham och jag tillsammans i Kristliga Institutet i Toronto för att utbedja oss Herrens ledning och rådslå om hvad som borde företagas. Mr Taylor föreslog, att vi skulle bilda ett tillfälligt utskott, som kunde bistå oss i de olika ärenden, hvilka närmast förelågo, och frågade, om vi kände några män, som syntes oss lämpliga härför. Vi nämde förslagsvis namnen på tre män, och hur öfverraskade blefvo vi ej, när en af dessa kom in till oss. Efter några minuter inträdde den andre och kort därefter den tredje. Alla tre samtyckte att bistå oss i arbetet. Vi kände oss styrkta och uppmuntrade af att se, huru påtagligt Herren sändt dessa vänner till oss. Två af dem hade ej varit inne i Institutet på flera månader och hade ingen aning om att mr Taylor nu var där.

Efter ordnandet af dessa första detaljer afreste mr Taylor till Kina, och jag återvände till mitt hem i Attika för att fortsätta korrespondensen med de många missionärskandidaterna, hvilka det kommit på min lott att taga hand om. Jag kände mig allt för svag för min stora uppgift men tänkte ofta, att det kanske just var min svaghet, som föranledde Herren att i barmhärtighet utvälja mig därtill.

Herren hade vid denna tid flere läxor att lära oss. Vi hade just kommit i ordning i vårt eget mycket trefliga hus, och min fader hade förut åtagit sig att försörja oss, för att jag skulle kunna helt ägna mig åt arbetet i evangelium. Jag förstod ej då, att jag härigenom kom i fara att mer förtrösta på min jordiske än på min himmelske Fader. På ett högst egendomligt sätt löste emellertid Herren våra hjärtan från det hem, som varit oss så kärt. En del af takpanelningen störtade en dag ned i ett af rummen, just på den plats, där våra små ögonblicket förut stått. Något fel i rappningen var orsaken, och vid närmare undersökning funno vi, att taken i tre af de öfriga rummen äfven med första skulle komma att störta ned. Herren började nu visa mig, hvilken förmån det skulle vara att få lämna den egendom, som var oss så dyrbar att underhålla, för att i stället få använda penningarna i Herrens tjänst, men min hustru kunde ej ännu se det så. Kort efter det vi åter fått vårt hus i stånd, lade hon en dag sin öppna bibel på mitt knä och visade mig Hag. 1: 4, »Är då tiden inne för eder att bo i edra panelade hus, medan detta hus ligger öde?» En blick upp mot taket visade mig, hvad hon menade, och tillämpningen låg nära till hands. Med glädje tänkte vi nu båda på att få gifva upp vårt hem och använda penningarna i Herrens tjänst.

Men vi hade ännu en läxa att lära. Vi önskade att bokstafligt åtlyda budet i Rom 13: 8, »Varen ingen något skyldiga», och vi funno, att det icke endast var en förmån utan äfven vår plikt att ej gifva ut mer, än hvad vi för tillfället hade inne i kassan. Strax därefter fingo vi bref från min fader med underrättelse, att han ej vidare kunde underhålla oss, som han hitintills gjort. Detta var en verklig pröfning. Först genom min affär och sedan genom min faders försorg hade vi alltid haft fullt upp och visste ej, hvad det ville säga att sakna något. Jag kunde ej återgå till affärslifvet, då affären var såld; men vi förstodo snart, att Herren åter hade något att lära oss.

Det första, vi gjorde, var att uppsäga våra tjänare, då vi ej kunde begära, att de skulle dela våra umbäranden. Vi hafva ångrat detta steg, sedan vi fått lära, att Gud lika väl kan förse med hvad som erfordras för tjänarne som för oss själfva. Vi ägde vid detta tillfälle litet öfver 10 dollars och litet potatis. Inom kort var alltsammans slut. Vår bön till Herren var såsom ett ångestrop. Vi bådo honom hafva förbarmande med oss och förse oss med hvad vi behöfde. Detta hände för fyra år sedan, och han har under hela denna tid vårdat sig om oss och ej öfvergifvit oss. Någon ringde en dag på vår dörr, och när jag öppnade, sade han: »Jag önskar få lämna en summa penningar för den stora tjänst, ni för en tid sedan gjorde mig. »Jag svarade, att jag ej kunde mottaga några penningar, och när han ytterligare bad mig göra det, svarade jag nej; men tredje gången kom intet nej öfver mina läppar, ty jag tyckte mig höra Herrens röst, som sade: »Nekar du att mottaga min gåfva? Jag sänder penningar till dig, och du mottager dem ej». Jag mottog penningarna med tacksamhet. Mannen lade dem framför mig, och när han gått, hämtade jag min hustru för att tillsammans med henne tacka Herren för den första penningegåfva, han på detta sätt såsom direkt svar på bön gifvit oss.

Efter ett år kom mr Taylor åter till Amerika och fann oss villiga att flytta till Toronto. Man lämnade oss 250 dollars till flyttningen och till att begynna arbetet med. Att hyra ett hus, mottaga kandidater, underhålla familjen och fortsätta missionsarbetet med 250 dollars såg ej lofvande ut, men *Herren* stod bakom, och det förändrade saken. Nu kan jag säga, att vi började med goda utsigter, men då kunde jag det ej. Jag emotsåg alltjämt med en viss oro den dag, då dessa 250 dollars skulle taga slut. Alla medel vi ditintills emottagit, hade vi användt direkt för arbetet i Kina.

Första gången jag knäböjde för att bedja om medel för arbetet i sin helhet, önskade jag, att mr Taylor varit hos mig, ty jag hade sett, huru Herren besvarat hans böner. »Ack, att jag ägde mr Taylors tro», var min nästa tanke, men, när jag började eftersinna orsaken, hvarför mr Taylors böner blefvo besvarade, kom jag ihåg, att jag alltid hörde honom bedja i *Jesu Kristi namn*, och jag förstod, att bönhörelsen kom därför, att han lärt att gömma sig själf bakom namnet öfver alla namn. Ifrån den stunden lärde jag att såsom aldrig tillförene begagna detta namn inför nådens tron.

En gång hade vi ej mer än fem dollars i huset, och jag sade till min hustru: »Jag hoppas, att du är mycket rädd om dessa fem dollars, ty det är allt, hvad vi hafva». Hon såg upp och sade:» Det kallar jag ej *tro*». Jag förklarade för henne, att penningarne måste räcka så länge som möjligt, men min hustru upprepade helt sakta: »det kallar jag ej tro. Om vi hade gifvit ut mer penningar, än vi bort göra, skulle vi genast börja spara; men, när vi ej användt

mer än det, som varit alldeles nödvändigt, böra vi fortsätta på samma sätt, just som om vi hade hundratals dollars på banken». Herren visade mig sedan, att hon hade rätt. *Hans förråd hafva ännu icke blifvit uttömda.* Dagar följde, då icke endast medel rikligt inflöto, utan äfven glädjebägaren flödade öfver, men dess emellan kommo äfven dagar af bedröfvelse, för att vi ej skulle glömma, att vi voro helt och hållet beroende af missionens Herre.

Jag måste berätta ett par exempel, huru Herren sörjde för oss och hörde bön. Vi befunno oss en dag icke endast utan penningar, utan alla lifsförnödenheter voro äfven i det närmsta slut. Ris och té var det enda, som fanns i huset, och min hustru stod undrande, hvad hon skulle få till middagen, när tamburklockan ringde. Vår tjänarinna öppnade, och en af kommitteledamöterna, som varit uppåt landet på jakt, öfverräckte en knippa präktiga rapphöns med orden:» Bed fru Frost använda dem genast, ty de hålla sig ej länge».

En gång voro vi i stort behof af medel för att utsända några missionärer till Kina och hade bedt mycket härom, då en dag tvenne damer inträdde på mitt kontor. En af dem hade jag sett vid ett afskedsmöte för missionärer, då hennes dotter var bland de utgående systrarne, men då voro hennes ögon fyllda af tårar och hennes ansikte bar prägel af så mycken bedröfvelse, att jag knappt kunde tro, att det var samma person, som nu stod framför mig med detta lyckliga strålande uttryck i sitt ansikte. Hon frågade, om jag kom ihåg, att Herren för ett år sedan tagit hennes dotter ifrån henne, och tillade: »Jag har kommit hit för att säga, att om Herren behöfver min andra dotter, är jag villig att lämna äfven henne. Jag har mottagit så stor välsignelse, sedan jag offrade mitt barn åt Herren, att jag här medför ett tackoffer för hans nåd att låta min dotter få bära evangelii budskap till Kina».

Denna moder var icke rik, hennes man var farmare, hvarför jag väntade en mindre penningesumma men fick i stället mottaga en växel på 550 dollars, hvilken summa, efter hvad jag sedan hörde, hon hade fått ärfva efter en vän. Jag frågade, om vi skulle använda penningarne till hennes dotters underhåll, men hon svarade, att hon helst såge, att de användes att sända flera missionärer till Kina.

Vid ett tillfälle skulle jag följa fyra unga systrar till Kina. En ung man var äfven redo att utgå, men vi hade ej nog penningar till reseomkostnader för alla. Hvad vi hade räckte till biljetter, men vi behöfde 30 dollars för öfriga utgifter. Jag rådgjorde med systrarna och bad hvar och en säga sin personliga mening, om vi skulle lämna mr S. hemma eller köpa biljett äfven åt honom i förlitande på att Herren skulle sända oss penningar till öfriga reseomkostnader. Alla systrarna voro öfvertygade, att det var Herrens mening, att mr S. skulle följa med till Kina. Vi gingo ned till stationen med biljetter men utan penningar för öfriga utgifter. Vid stationen voro många vänner samlade, och många af dem räckte mer än sin hand till afsked. När tåget gick, hade vi penningar till hela resan. Under vägen tänkte jag ofta på vårt stora hushåll hemma, som jag lämnat med 6 dollars i kassan; men, när jag såg öfver, hvad vi fått, fann jag, att vi kunde sända hem något. Herren hade dock försett dem med hvad de behöfde, förr än vi kunde göra det. Samma dag vi rest, hade en vän sändt den broder, som under min frånvaro intog min plats, 40 dollars Vi få utföra *ett litet arbete,* men det hvilar i den *allsmäktige Gudens* hand.

Från missionärerna.

Stockholm, Sundbybergs gård den 29 juli 1898.

Kära missionsvänner!

Denna gång få vi sända en hälsning från — Sverige. Efter flera års missionsarbete bland kineserna har nu den käre Herren beredt oss tillfälle att hvila en tid i hemlandet. Trofast och kärleksfullt har han sörjt för oss till själ och kropp i det aflägsna landet, och på örnavingar har han burit oss under den långa färden hit. Den 29:de mars d. å. bröto vi upp från Hai-cheo (uttalas Haitjåo), vår station, belägen i provinsen Shansi, norra Kina, såsom I ju veten. Det var ingen lätt sak att lämna den lilla kristna församlingen i Hai-cheo. Våra hjärtan hade i kärleken så vuxit tillsammans med deras, att, då vi till ansiktet för en kort tid skulle skiljas från dem, det riktigt sved därinne.

Tidigt på morgonen på den för afresan bestämda dagen samlades våra vänner för att säga oss farväl.

Några långväga bland dem hade kommit en à två dagar förut. Utan vår vetskap hade de färfärdigat tvenne standar, ett stort rödt med skriftecken af svart sammet, hvilka i öfversättning lyda: »Flitigt arbetadt för Herren», samt två mindre af ljusblått siden, också de med inskriptioner. Då vagnen var packad och allting klart för afresan, samlades vi i kapellet, för tillfället dekoreradt med de omnämnda standaren, där vi tillbragt så många dyrbara stunder kring Guds ord och anbefallde hvarandra i Herrens hand. Därpå sade vi farväl under många tårar. Det var i sanning en minnesvärd stund. O, må vi alla mötas med fröjd i himlarnas rike! De kära vännerna ordnade sig sedan i ett tåg, som gick framför vagnen, med de tre standaren i spetsen. Under sång ledsagades vi genom gatorna af denna gamla hedniska stad, tills vi kommo utanför förstaden, hvarefter de flesta af vännerna återvände till sina hem, men några följde med till Üin-ch'eng, öfver två sv. mil. »Hvar och en som älskar den, som födde, han älskar ock den, som är född af honom», och denna regel gäller bland alla folk, stammar och tungomål. Alla äro vi »*en i Kristus Jesus*».

På vägen till kusten mötte vi till vår ömsesidiga glädje fröknarna Svensson, Engström, Fogelklou och Sjöberg. De hade då något mer än 14 dagars resa kvar till Üin-ch'eng (uttalas Yuin-tjöng). Alla syntes lyckliga och frimodiga och begåfvade med hälsa och krafter. Herren vare lof, som ökar arbetsstyrkan, men kanske vi kunde få se härligare ting i den vägen, *om vi på allvar hörsammade Herrens ord i Matt. 9: 37, 38.* Efter ännu några dagar sammanträffade vi med den käre brodern G. A. Stålhammar, äfven han på väg till vårt arbetsfält i norra Kina. Han mådde väl till själ och kropp. I Shanghai stannade vi tvenne veckor, inväntande båtens afgång till Europa. Mr Hudson Taylor var där hela tiden och hade hvarje morgon bibelförklaring och bön med de missionärer, som af en eller annan orsak vistades på missionshemmet. Dessa stunder voro mycket ljufliga.

På aftonen d. 23:dje maj gingo vi ombord på den store ångaren »Bengal», som skulle föra oss till staden Columbo på ön Ceylon i Indien. Efter en lycklig resa anlände vi dit d. 9:de juni. Följande morgon lämnade vi

denna plats i en ännu större ångare, kallad »Himalaya» Vi hade sedan svår sjögång ungefär en veckas tid men för öfrigt vackert väder. Då vi kommo till Marseilles, landstego vi och foro sedan på järnväg genom Frankrike, ett bördigt och härligt land. Moralen bland folket är låg, omtöcknade som deras sinnen äro af katolicismens villfarelser. Efter tre månaders resa ankommo vi ändtligen till London. Det var den 28:de maj. Ej var det underligt att våra hjärtan flödade af tack till vår himmelske Fader, som för oss varit sol och sköld, ja, allt i allo den långa, farliga vägen. Sedan vi hvilat några dagar på Kina Inland Missionens hem, fortsatte vi resan, och den 10:de juli nådde vi den mycket efterlängtade hamnen.

O, att än en gång se Sveriges stränder! O, att än en gång få beträda en älskad fosterjord — hvars like ej finns bland alla jordens länder! Bedjen nu för oss, älskade nådessyskon och medarbetare för kinesernas frälsning, att vår vistelse här hemma må bli Guds namn till ära och hans rike till fromma och oss, hans ringa vittnen, till andlig och lekamlig vederkvickelse!

Missionärerna i Kina och de på Herren troende kineserna sända genom oss till *hvar och en bland eder* många och innerliga hälsningar.

Edra i Jesus varmt förbundna
Hilma och *Henrik Tjäder.*

I-shï den 27 april 1898.

Älskade vänner!

Säkerligen skall det glädja eder att höra om vårt stormöte här den 9 och 10 april. Innan broder Tjäder reste hem, hade det blifvit bestämdt, att de troende och »sökarne» från hans distrikt (Hai-cheo, P'u-cheo och Lin-tsiu.) skulle komma tillsammans med oss här på vårt årsmöte. Det var så innerligen kärt att få samlas med dessa många till ansiktet okända vänner för att tillbedja vår högtlofvade Frälsare, besjunga hans namn och uppbyggas på vår allra heligaste tro. Åtskilliga af dessa våra vänner hade tillryggalagt 7 sv. mil till fots, men ingen trötthet förspordes hos dem. De sågo så glada ut. Det var en glädjande syn att se den ena lilla skaran efter den andra taga in på vår gård. Nog var det väl en underbar syn för hedningarne här att se alla dessa komma från norr, söder, öster och väster, alla i *ett* syfte: att tillbedja den *ende, lefvande, sanne* Guden. I rätt många byar häromkring I-shi finnas de, som söka Gud. Ja, Herren vare tack, han har redan börjat lyfta den slöja, som betäcker folken och borttaga täckelset från deras ögon. Här är väl ännu blott en liten början gjord, men »en handfull säd utkastad på marken, på bergens topp, gifver en skörd, som skälfver likt Libanoms skog». Vi, som skåda med trons ögon, äro fjärrskådare.

Men nu åter till mötet. På lördag f. m. samlades vi och hade ett mycket lifligt bönemöte. Efter middagen talade br. A. Hahne öfver Joh. 2: 1—16, hvarefter vi hade förhör med dopkandidaterna, sex till antalet. Af dessa godkändes fyra: tre härifrån och en från Hai-cheo. De andra två tro vi ock äro verkligt uppriktiga men ansågo dock bäst, att de vänta någon tid, dels emedan den ene varit en *verklig* sökare blott sedan i slutet af förra året, och den andre, som varit sökare en längre tid, förra året föll för frestelsen och började röka opium. Han kom hit och bekände det, och vi hjälpte honom åter och hoppas han nu står fast! På kvällen samtalades öfver ett för tillfället uppsatt ämne, och var samtalet lifligt.

Söndag morgon kl. 7 voro vi åter församlade. Mötet leddes då af en kines, br. Ko-ta-Ch'eng, som förra året döptes i Hai-cheo.

Efter frukosten hade vi sångmöte, ledt af br. Linder. Kl. 11 predikade br. Chang-Chiheng för en stor skara människor. Kapellet var fullpackadt af folk, och många stodo utanför. Alla voro så tysta och stilla. Strax efter middagen samlades vi åter i kapellet. Efter afsjungandet af sången: »Sälla dag, sälla dag» fingo dopkandidaterna hvar för sig svara på några till dem framställda frågor och sålunda inför de församlade bekänna sin tro på den ende, sanne Guden och Frälsaren Jesus Kristus, hvarefter de begrofvos med Kristus genom dopet till döden.

Vi hade sedan en dyrbar stund vid Herrens bord ihågkommande hans död. Samtidigt hade broder Linder möte med de utomstående.

På e. m. hade vi ännu ett diskussionsmöte och senare på kvällen ett vittnesbördsmöte, då många af våra vänner vittnade om Herrens trofasthet och underbara ledning.

Måndag morgon samlades vi åter en stund kring Ordet, hvarefter våra vänner lämnade oss och begåfvo sig till sina hem. Så hörde äfven detta möte till det förflutna. Jag tror, att det lämnade ett varaktigt intryck i mångas hjärtan. Innan jag slutar, skulle jag vilja säga något om »förstlingskärfvarne» i I-shï, våra tre nydöpta vänner. Jag tror, att de för många äro bekanta förut. Vår vän Feng-ta-sao har jag ofta skrifvit om. Hon har nu varit med oss i två år, och vi hafva haft tillfälle att se, huru hon vuxit i nåden. Redan innan hon kom till oss, hade hon begär efter något, som kunde gifva hjärtat ro. Hon beslöt sig då för att blifva vegetarian, men just som hon skulle sätta detta sitt beslut i verkställighet, fick hon på en marknad höra en af våra troende predika om den *ende* sanne Guden och frälsningen genom Jesus. Hennes gosse (10 år gammal) köpte ock af samme man några böcker, som han flitigt studerade. Hennes kunskap var ju så ringa och begreppet om Gud mycket dunkelt, men trogen mot det ljus, hon mottagit, började hon att bedja till Gud. Ljuset hade inträngt i hennes själ. I tider af betryck och nöd fick hon erfara Herrens underbara hjälp till styrka för sin tro. Hon är en sann, uppriktig själ. Sitt vittnesbörd vid dopet aflade hon frimodigt och sade då bl. annat: »Ännu förstår jag ej så mycket och kan ej heller läsa så bra, men det vet jag, att i lifvet och i döden vill jag höra Jesus till».

»Josef», som jag någon gång förut talat om, döptes ock. Han blef för ett och halft år sedan afvand från opium i Hai-cheo och har sedan varit hos oss. Af denna världens visdom har han ej mycket, men barnaenfald och tro har han, läser sin bibel flitigt och tyckes hafva fått andens pant på sitt barnaskap.

En af våra skolgossar, Shuen-ta, 18 år gammal, hade vi ock glädjen att döpa. Hos honom finnas tydliga lifstecken. Hans förändring tyckes vara genomgående.

Bedjen för dessa själar! De hafva så många frestelser att bekämpa, så mycket af det gamla fäderneärfda att lägga bort. Bedjen, att de måtte förblifva trogna, ståndaktiga Jesu vittnen! Bedjen, att Guds Helige Ande måtte i rikt mått blifva utgjuten öfver oss! *Gud är mäktig.*

Jag skall just i dag begifva mig ned till Honan för att där undervisa några kvinnor, som önska blifva döpta. Skall väl berätta något därom, när jag kommer hem.

Eder i Jesus

Anna Janzon.

Axplock från T'ong-cheo-fu.

Af *August Berg.*

Den 14 april reste jag i sällskap med två bokspridare och en evangelist till den stora marknaden i *Hua-in-miao.* Det är alltid med glädje jag företager resor i den delen af vårt distrikt, ty naturen där är så härlig. I söder en väldig bergskedja och vid foten af densamma en bördig trakt, där ris, hvete och bommull frodas, förutom det att befolkningen särskildt vinnlägger sig om frukt- och grönsaksodling. Vid denna tid på året är det i synnerhet vackert. Hvetefälten i sin späda grönska omväxla här och där med oljplantfält, hvars gula blommor sprida en behaglig doft, och på afstånd ter sig marken som en enda stor, svensk flaggduk! Persiko- och aprikosträd stå också i sin fullaste fägring — skära och hvita blommor — och, så är verkliga förhållandet — i lundarne låta turturdufvorna höra sin röst.

Första dagen på e. m. tappade vi bort en af bokspridarne, *Li-Sea-hai,* som gått i förväg och i tanke att möta oss vid en flod, som vi hade att med färja gå öfver, tog miste om vägen. Vi visste, att han inga penningar hade på sig och tillika var mycket tunnklädd men kunde dock ingenting annat göra än anbefalla honom åt Guds omvårdnad.

Påföljande morgon, ganska tidigt, anlände vi till vår bestämmelseort och hade nätt och jämnt hunnit komma i ordning på värdshuset, då Li inträdde. Han är en ung begåfvad man om 28 år, med vacker blick. Nu kommer han in så lugnt, säger ingenting och lägger en handfull cash på bordet. »Hvad», säga vi, »du hade inga penningar, då du gick ifrån oss, och nu kommer du hem med penningar. Hur hänger det i hop?» Därpå berättade han, hurusom han, då han skilts från oss, först, då det började mörkna, förstod, att han tagit miste om vägen. Han begaf sig då till en familj och begärde att få husrum öfver natten. De betraktade honom med misstänksamma blickar, men han sade, pekande på sina kläder: »I behöfven ej frukta, ty I sen ju, att jag ej är en landsvägsstykare, utan så och så förhåller det sig med mig», hvarpå han berättade sitt äfventyr. Ja, de togo emot honom, men anvisade honom plats — i stallet. Mat gåfvo de honom ock. Så småningom kommo de underfund med, att han besatt ganska god bildning och frågade, om han kanske var en lärare. »Nej», sade han, »det är jag ej! Nog har jag läst några år och sedan varit bokhandlare, men grad har jag ej. Nu säljer jag den himmelska lärans böcker.» Därpå började han tala med dem om religionen, och de lyssnade med stort nöje till hvad han sade. Sonen i huset tog sedermera fram papper och penna för att pröfva hans kunskap, och då han skref bra både till form och innehåll, försvunno alla misstankar. Nu förflyttades han från stallet till deras eget rum, fick ett *sidentäcke* att svepa om sig på natten och påföljande morgon, då han gick, 100 cash till respengar!

Vår ursprungliga tanke var att under marknadsdagarna dela på oss, två och två, men, som det började regna, kunde vi ej stå ute på den stora marknadsplatsen utan fingo alla fyra, sedan vi hyrt ett bord och en bänk, taga plats under ett af hvalfven i det stora templet, som här finnes. Efter två dagars predikande och bokförsäljning beslöto jag och evangelisten oss för att fortsätta resan till *Uei-nan* och kvarlämna de två bokförsäljarne på marknaden. Under närvarande förhållanden var det slöseri med krafter att vara på en plats. Så hyrde vi oss en plats, inalles 11 personer, på en stor vagn, dragen af 3 mulåsnor och anlände första dagen till *Hua-cheo.* Därifrån återstod det ännu 50 li till Uei-nan, och af dessa tillryggalade vi de 25 åkande på liknande vagn som dagen förut, de återstående 25 gående, en åsna bärande våra saker. Ankomna till Uei-nan funno vi, att *Changs* hustru, en af medhjälparne, dagen förut helt plötsligt aflidit, och strax innan vi anlände, var hon utburen för att begrafvas. Denna kvinna var en af dem, som skulle döpts i sommar och var ett slags ledarinna för de andra kvinnorna i trakten. På e. m. begaf jag mig till en by strax utanför staden, där Emilie Sandberg f. n. vistas för att undervisa kvinnorna i byarne rundt omkring. Där hon bodde pågick bröllop och härskade glädje. Så växlar det här i världen. Den ena stunden måste man gråta med dem, som gråta, för att den andra åter fröjdas med dem, som äro glada. I denna by, *Huai-nia-tsuen,* finnas flera i evangelium intresserade familjer, och vi hafva där ett rum, hvarest våra systrar när som helst kunna komma och bo några månader i sänder.

Påföljande dag besökte jag fyra familjer, boende cirka 10 li norr om staden. De hafva alla tagit ned sina afgudar och bevista gudstjänsterna i staden. Den första familjen heter Chao och består af man, hustru och 4 barn. Där är hustrun den mest nitiska. Gråtande sade hon: »Ja, jag är i sanning beklagansvärd. Jag var den första kvinna, som vande mig af med opium i asylen, och nu är min »äldre syster» (Changs hustru) död. Hvem har jag nu att förtro mig till?»

Den andra familjen, *Uang,* bestod af mor och son. Den gamla gumman var idel fröjd — *ej i Herren,* ty det förstår hon sig ej mycket på, utan öfver sin präktiga stuga, som grannarna hjälpt henne med att få upgbyggd. Dagsverkena gjorde de utan betalning, och hon hade blott att köpa obetydligt materiel. Hon gick där så förtjust och småskrattande den gamla. Hennes äldste son har ej låtit höra af sig på 15 år, och den andra i ordningen, nu afvand från opium, visar ett intresse för Guds ord, som dock behöfver fostras. Så kommo vi till familjen *Ho,* bestående af flera personer. De äro i rätt goda omständigheter, och modern i huset visar särskildt intresse för Guds ord. Mannen och sönerna bevista ock gudstjänsterna. Där beredde de för oss en riklig välsmakande middagsmåltid, och som flera af grannarna kommit dit, emedan deras hus är rymligt, hade vi sedermera där en gudstjänst, d. v. s. jag och evangelisten talade båda en stund, sjöngo gemensamt några sånger och nedkallade till sist Guds välsignelse öfver oss alla. Det kändes så godt att på detta sätt i hvarje hem få kvarlämna något af den frid, som världen ej kan gifva.

Vårt sista besök gällde en mera aflägsen boende församlingsmedlem *Lui-Fah-luh,* som de sista månaderna visat tecken till kallsinnighet. Han är öfver 40 år, af naturen styfsint. Förra året föll han i en snara, som, särskildt här i norra Kina, ledt mången bort från Herren.

Han blef »agent» åt en opiumpillerförsäljare, en affälling, som öfverallt upprättar s. k. opiumasyler. Utan bostad att kunna mottaga patienterna, utan förmåga att kunna handleda dem och utan nit för deras eviga väl urartar det hela i en köpenskap, som skadar båda parterna. Af 100, som köpa deras piller, kanske 1 blir afvand, och själfva lida de skada därigenom, att de draga sig ifrån umgänget med andra troende. Lui var nu en sådan. Då jag inkom i hans lilla, ytterst trånga bostad, som vittnade om stor fattigdom, var han just sysselsatt med att räkna upp piller åt en »patient». Han blef tydligen öfverraskad öfver mitt besök. Sedan de vanliga höflighetsfrågorna å ömse sidor voro gjorda, grep jag mig an med mitt ärende. Jag sade, att jag kom, dels emedan det var min plikt, dels emedan det var en glädje för mig att så få göra. Hans pilleraffär ville jag nu ej vidröra. Den fick han inför Gud själf ansvara för, men jag måste påpeka den fara, han stod uti, därigenom att han helt och hållet drog sig från umgänget med andra troende. »Du kan ej läsa själf», sade jag, »och den kunskap, som bibringas dig, sker genom att du hör andra förklara. Om du nu aldrig får höra, så förstår du väl, att du snart blir kallsinnig och till slut kanske lämnar Herren.» »Åh, hvem skulle kunna lämna Herren», sade han. »Jo, det är ytterst enkelt», svarade jag. »Att komma in på vägen är svårt nog, men att lämna den, därtill behöfves endast brist på bön och vaksamhet.» »Ja, jag skulle hafva gudstjänst här», sade han, »om ej mitt hus vore så litet.» »Hvem skulle leda den?» frågade jag. Själf kan du ju ej läsa.» Inget svar. Sedan jag ytterligare framhållit, att han ej kunde undvara oss och vi ej honom, lofvade han att nästa söndag komma till gudstjänsten, hvarefter vi gemensamt fingo knäböja i bön till Herren, för hvilken ingenting är omöjligt.

Påföljande dag gick evangelisten tidigt på morgonen till en marknad medtagande ett ganska stort förråd böcker och hemkom dagen därpå mycket uppmuntrad, böckerna slutsålda. »Jag tänkte gå hem i går», sade han, »men tyckte, att det var skada lämna allt det myckna folket.» Jag i sällskap med en af våra opiumasylföreståndare, *Chia*, begåfvo oss till en 10 li från staden belägen by, där några församlingsmedlemmar och forskare i läran finnas. Den enes hem bar spår af opiumets förbannelse, i det att han för att skaffa penningar, måst rifva ned ett af sina hus och försälja timret. Nu var han »på grön kvist» igen. En annan åter höll på att bygga till sitt hus, då vi kommo, ett prof på gudaktighetens nytta. Han och hans grannar sutto som kråkor på taket, då vi kommo, och lade på tegelpannor. Jag tillropade dem mitt: »kom snarligen ned!» och »de mottogo oss med glädje». Ej förr än vi haft både andlig och lekamlig välfägnad, fingo vi gå därifrån. Sist besökte vi ännu en i samma by, *Ngan Fah-hsing*, som skall döpas i sommar. På hans »k'ang», låg hans 5 månader gamla barnbarn och lekte med sin två års gamla faster! Nu var denna veckan tillända, och det återstod att på söndagen möta alla, vi besökt, och flera till inuti staden. De kommo ock, och vi hade goda möten. På f. m. mötet hade jag beredt mig att tala öfver Zakkeus, och egendomligt nog, kom det en liten mandarin, liknande Zakkeus, innan mötet började, enkom för att höra. Han tyckte kanske jag i mitt tal var väl personlig, men som jag ej valt texten för hans skull, kände jag mig frimodig nog att säga, hvad jag hade på hjärtat.

Mitt sista besök, som jag påföljande dag i sällskap med evangelisten företog, gällde en man vid namn *Lii-Uan-chüin*, som bodde 25 li söder om staden på en hög bergsplatå. Han var den första opiumpatienten här och är fast i sitt beslut att vilja följa Jesus. Det var mycket kärt komma till hans hem, nu alldeles rensadt från afgudar. På vägarne voro sånger och traktater uppklistrade.

Vi fingo, under det vi voro där, flera besök af personer i byn och förstodo med glädje, hurusom Lii »brändt sina skepp» och stod odeladt på Herrens sida. Hans hustru och döttrar lagade i ordning en god middag, och vid afskedet gaf han mig en ny, präktig halmhatt. Och nu var mitt besök i Uei-nan för denna gång ändadt. Jag kan ej annat än lifligt fröjdas öfver det nådens verk, som där pågår. För närvarande bråkar husvärden, han vill ovillkorligen sälja huset, och något annat kunna vi ej få hyra. Vi bedja nu vår fader gifva oss medel till att köpa detsamma. 2,000 kronor erfordras, och han vet, hvar de finnas. Vi behöfva *ständig* verksamhet där för att kunna tillvarataga skörden och ämna placera tvenne systrar där. Ja, vi ha så många öppningar nu öfver allt, hade vi blott medel, personliga och materiella. Näst *Uei-nan*, som vi hoppas snart få besätta, kräfver den stora staden *P'u-ch'eng*, 90 li härifrån, vår hjälp. Vi äro erbjudna hus men sakna förmåga att kunna upptaga verksamheten. Tillfälliga besök göras ju dock. Vilja ej de, som ännu ej gifva något till missionen, rycka upp i leden och hjälpa oss!

Och en annan ängel kom och ställde sig vid altaret och hade ett gyllene rökelsekar, och honom blef gifvet mycket rökverk, att han skulle lägga det till alla heligas böner på det gyllene altaret, som är inför tronen. Och röken af rökverket jämte de heligas böner uppsteg ur ängelns hand inför Gud. Upp. 8: 3, 4.

Under 1600:talet ljöd väl en och annan ropandes röst i öknen, erinrande om missionsplikten men nedtystades af ofta nog i öfrigt helt förträffliga män såsom dårskap och »drömmeri» eller förklingade ohörd under det trettioåriga krigets döfvande vapenlarm. Sålunda spörjer en österrikisk friherre, *von Welz*, uti ett utfärdadt upprop sina trosförvanter: »Är det rätt, att vi evangeliska kristna behålla evangelium för oss allena och icke söka att detsamma någonstädes utbreda? Är det rätt, att vi evangeliska kristna nedlägga så stora kostnader på allehanda prakt i kläder, vällefnad, mat och dryck etc., men hittills icke varit betänkta på några medel till evangelii utbredande?» Men han fick svar på tal af en högt stående teolog: »Gud är icke skyldig att hjälpa dem (hedningarna) annorledes, än han hittills velat hjälpa dem — att en enda förnuftig kristen enligt Guds bud vore skyldig att på eder uppmaning 'låtom oss gå till hedningarna' vara eder följaktig; öfvergifva sin särskilda kallelse eller skaffa medel åt de fantaster, som utan allt kristligt förnuft, utan medel och gåfvor kunde erbjuda sig därtill . . . det skolen I först ådagalägga och bevisa».

Efter »Hundra år på Världsmissionsfältet».

Missionär *C. H. Tjäders* adress är: *Sundbybergs Gård,*

Sundbyberg.

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1898.

3. Årg. SEPTEMBER 1898. Pren.-pris 1: 20.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

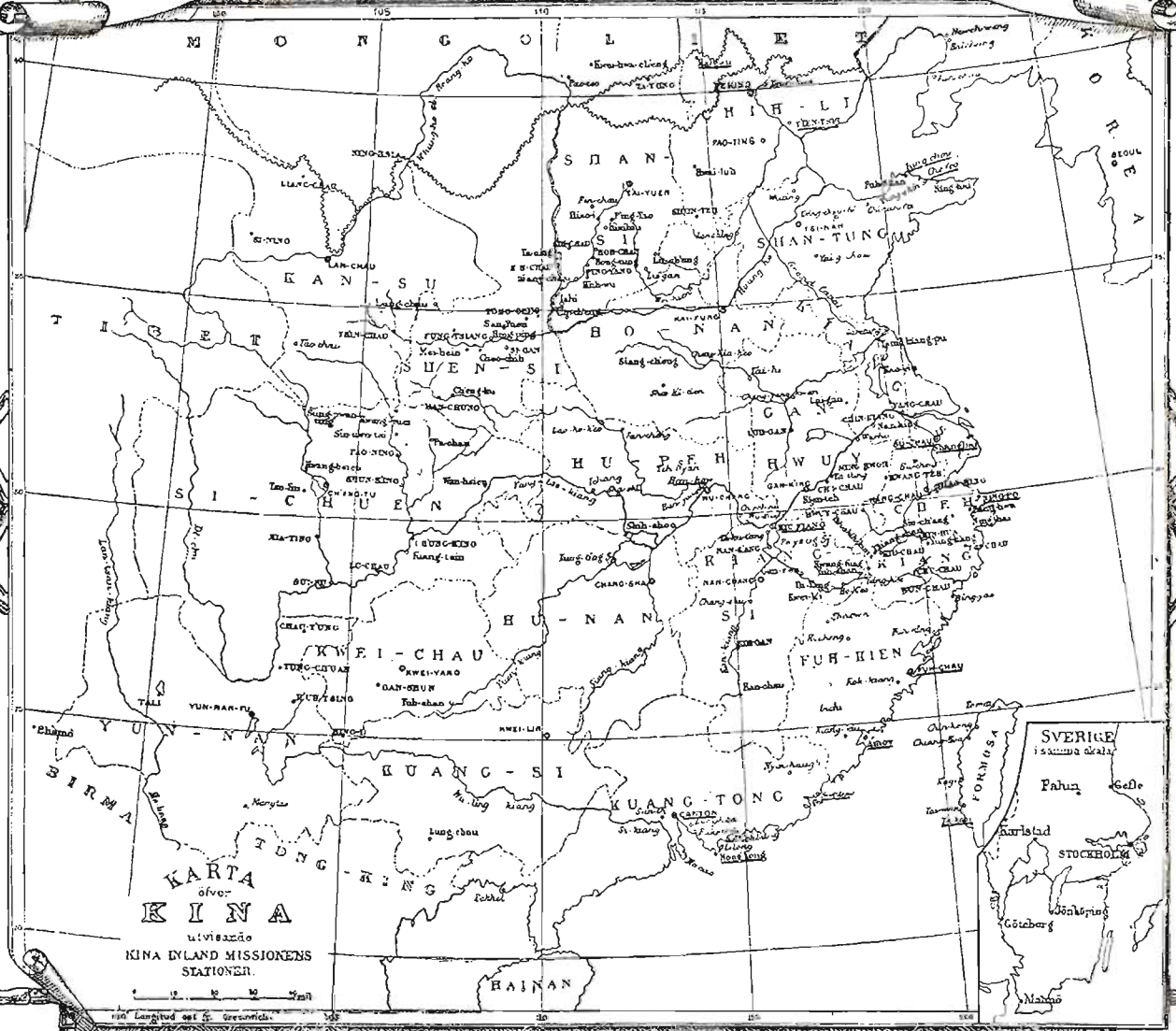

INNEHÅLL:

Redovisning. Notiser. Det är saligare att gifva än taga. Ännu återstår mycket. Trogen i det lilla. Han lefver alltid för att bedja för oss. Trons bön förmår mycket. Besvarad bön. Från missionärerna: E. Sandberg, A. Berg, M. Ramsten, N. Sjöberg och M. Svensson. Till hjälp vid bön för missionen. Några drag ur kolportörernas verksamhet i Kina. Hung Dehying. Ifver för andras frälsning. Huru blindspråket på kinesiska uppstått. John Keith Falconer. Sex korta regler för unga kristna. Ängeln i hyddan.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm, Lästmakaregatan 30, 4 tr.
Allm Telefon 81 56.

"Svenska Missionen i Kina".

Kommittéen i hemlandet.

O. v. Feilitzen, *kommendörkapten, ordförande.*
J. Holmgren, *sekreterare.*
K. G. Magnusson, *ingeniör, kassaförvaltare.*
G. Reutercrona, *löjtnant, vice ordf.*
J. Rinman.

* K. Bergh, *doktor,* Tranås.
* H. Dillner, *kapten,* Skellefteå.
* K. Fries, *fil. doktor,* Stockholm.
* E. Sandblom, *apotekare,* Jönköping.
* W. Widmark, *ingeniör,* Helsingborg.

* Konsultativa ledamöter.

På missionsfältet:

Erik Folke, *föreståndare.* | August Berg, *vice föreståndare.*

C. F. Blom, *finanssekreterare.*

Missionsexpedition: Lästmakaregatan 30, 4 tr.

All post adresseras till Kommittéen för »Svenska Missionen i Kina», Stockholm.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under augusti månad 1898.

N:o		Kr.	ö.
528.	G. R., Stockholm	5:	—
529.	A. Å., Bjurbäck	10:	—
530.	Kinavän, Bornholm gen. F. M—n	20:	—
531.	» » » »	10:	—
532.	Onämnd, Skåne » »	10:	—
533.	Testamente efter Stina Lisa Peterson gen. P. E. P., Hvetlanda	78:	63
534.	J. J. Maramo, Vernamo	10:	—
535.	Insaml. af T. R. i Waxholm	19:	—
536.	Sandseryds och Åsa arbetsförening gen. S. E. H.	86:	—
537.	Onämnd gen. dito	14:	—
538.	M. J—n, Wiås	100:	—
539.	Grebo mfg gen. L. A. V.	40:	—
540.	M. O. gen. A. L., Vadstena	15:	—
541.	Korpebo arbetsförening gen. A. B., Malmbäck	50:	—
542.	Syfören. i Tjellmo prästgård gen. G. R. A.	10:	—
543.	Gen. E. G. insaml. å Kristinadagen	15:	—
544.	Dito ett löfte åt Herren	5:	—
545.	Sparbössemedel fr. X—y	6:	65
546.	Kollekt i Vika Strand gen. A. A.	30:	—
547.	L. O., Gärde. Insjön	10:	—
548.	C. F. P., Skattungebyn	15:	—
549.	Vänner i Stackmora gen. A. E. P.	7:	35
550.	Kollekt i Ofvanmyra gen. A. D.	70:	05
551.	M. O., Gusselby	10:	—
552.	Jungfruföreningen i Vernamo gen. C. U.	150:	—
553.	Kollekt i Bohr $^{2}/_{8}$ gen. P. E. B.	15:	42
554.	»Herrens tionde» 1 Krön. 22: 16	10:	—
555.	»Lille Johanne» Kristiania, till skolf. gen. J. R—n	8:	93
556.	»En ljusstråle från vänner i Öfverjärfva» gen. J. R—n	33:	33
557.	Herrens tionde af E. och J. R—n	10:	—
558.	Från vänner i Strömstad gen. R. N., Gäfle	20:	—
559.	Gen. B. till biblioteket	30:	—
560.	Gen. red. af Svt: M. K., Skirö	1:	—
561.	A. M. C., Lyon	11:	90
562.	M. R., Chicago, Ill.		40
563.	L. A. J. Bockhara, Berga	2:	70
564.	V. K. Lena, Östergård	1:	25
565.	A. P., Sparreholm	6:	35
566.	H. H., Jerstorp	3:	50
567.	A. P. J., Kilby, Gimo	4:	30
568.	Onämnd	10:	—
569.	N. L., Hjälteby	49:	33
570.	J. B., Bäcklunda, Tollarp	1:	—
	Summa kronor	1,016:	09

Med varmt tack till alla gifvare.

Om någon tjänar mig, han följe mig; och hvarest jag är, där skall min tjänare vara; och om någon tjänar mig, honom skall min Fader ära. Joh. 12: 26.

Är någonting för svårt för Gud.

Jag tackar Gud i dag, såsom jag gjort många gånger förr, att han fört mig genom många och stora svårigheter. Ibland har min väg gått fram mer lugnt under åratal. Och jag kommer ihåg, huru jag under en sådan tid af lugn sade: »I förra dagar under stora trångmål fick jag erfara mera än en helt underbar förlossning. Jag kände mig såsom en jätte, hvilken steg rätt öfver dalarne från bergshöjd till bergshöjd. Och nu går jag helt lugnt genom dalarna.» Jag önskade nästan, att ett nytt berg af svårigheter skulle torna sig upp emot mig, något nytt svalg öppna sig för mina fötter, på det jag skulle få se, hvad Gud kan göra. Och det har kommit! Under de två sista åren har mer än ett djup öppnat sig framför mig. Men jag har gått framåt i tron och Gud har jämnat vägen för mig, så att jag kommit väl fram. Det är en härlig sak att råka i ett stort bekymmer; att af en väldig Atlanter-våg spolas ut i hafvet; att såsom Jona kastas ut i djupet», midt i hafvets hjärta», »sjunka ned till bergets rötter» och där se Gud, och så komma upp igen för att omtala, huru stor Gud är, och huru nådefullt han förlossar sitt folk. Han skall förlossa dig, äfven dig. Han måste hjälpa dig. Han kan icke annat än förlossa och hjälpa sitt folk. Och är någonting för svårt för Gud? *E. H. Spurgeon.*

Dölj icke din kristendom. Om du funnit den såsom något godt, så låt andra veta det. Om den återigen är sådan att du blygs däröfver, så måste den vara falsk! lämna den då och sök på allvar att vinna den rätta, verkliga kristendomen. Sann kristendom skyr icke dagsljuset, en benådad ande fröjdas i Guds ljus; en lefvande kännedom om Herren tager sig uttryck i en klar och öppen bekännelse. Vi skola icke pråla med vår kristendom, men vi skola låta den på alla tillbörliga sätt blifva känd till Guds ära och medmänniskors bästa.

Det är saligare att gifva än att taga.

Af *August Berg.*

Härlig framträdde världen ur Skaparens händer, ännu mera härlig Adam, den första människan, skapad efter Guds beläte.

»Morgonstjärnan lofvade Gud, och alla hans barn fröjdade sig.» Job. 38: 7.

Synd och själfviskhet funnos ej till, allt var frid. Åt Adam gafs Eva »till en hjälp» och åt båda jorden att bruka: Faderns första gåfva åt sina barn. Så kom syndafallet, förorsakadt af olydnad, men i spåren af detsamma följde en ny gåfva: löftet om världens Frälsare. Rannsaka vi skrifterna vidare, finna vi, att genom såväl Gamla som Nya Testamentet löper likasom en röd kärlekstråd, som heter: »Så älskade Gud världen, att han gaf». Han gaf »de gamla» (Ebr. 11: 2) i Moses en befriare, i domarna rådgifvare och i profeterna andliga vägledare, som ömsom tröstade och hugsvalade, ömsom straffade och förmanade men alltid hänvisade till löftets uppfyllelse. Vi, »för hvilka Gud hade sörjt för något bättre», fingo så Sonen och med honom »allt», såsom syndernas förlåtelse, frid, löftet om evig salighet och allt, hvad vi till lifvets nödtorft behöfva.

Herren Jesu hela lif var ett gifvande, ett utblottande. Han gaf syn, han gaf hörsel, han gaf lif, han gaf mättnad, han gaf vederkvickelse, han gaf frihet, han gaf frid! Ja, de sista timmarna, han tillbragte på denna jord, voro uppfyllda af kärlekshandlingar, ty han gaf

åt förrädaren — sin börs,
åt soldaterna — sin klädnad,
åt den älskade lärjungen — sin moder,
åt den döende röfvaren — löftet om paradiset,
åt den ångerfulle Petrus — sin förlåtelse,
åt sina efterföljare — sin frid.

Och då han uppfor till den himmel, han en gång för vår skull lämnat, har han ännu en gåfva att gifva sin församling: sitt testamente — uppdraget att »till jordens ände» frambära budskapet om frälsningen i hans namn. Vi, som förut varit emottagare, skulle nu blifva utdelare af Guds rikes gåfvor.

»Hvar är nu den gode och trogne förvaltaren?»

Huru har han fullföljt sitt uppdrag?

Enligt senaste beräkningar uppgår jordens befolkning i rundt tal till 1500 millioner människor. Af dessa äro ännu 1000 millioner hedningar och muhamedaner, 150 millioner äro till namnet protestanter, och de återstående 350 millionerna fördelas på grekiskt och romerskt katolska och judar. Dessa siffror tala med väldig stämma till kristenheten om försummade tillfällen, men de vädja också till densamma att skyndsamt uppfylla sina plikter. Hvilka möjligheter förefinnas ej, om Guds församling vaknade upp öfver desamma! Just nu, då tillfällena att evangelisera världen äro större än tillförene, se flera missionssällskap, särskildt gäller detta Amerika, sig nödsakade att draga in på sin verksamhet. Den mosaiska lagen bjöd, att »all tionde skall tillhöra Herren och vara heligt Herranom», 3 Moseb. 17: 30, men det nya förbundets kärlekslag säger: »Hvar och en efter som han vill i sitt hjärta, icke med olust eller af tvång!» 2 Kor. 9: 7.

Vi, som hafva fått ut löftet, (Ebr. 11: 37) böra vi då stå efter i hvad som för juden gällde som *minimum,* ej som *maximum?* Doktor Pierson i Brooklyn, en auktoritet på missionens område, framhåller som ett faktum, att de frikostigaste gifvarne äro att finna *utom* Kristi församling. Den största hittills kända mecenat var juden baron Hirsch i Paris, som bland annat gaf 10 millioner dollars till *kristna* skolor och sjukhus i Europa. Som en motsats framhåller han en kyrka i New-York, som årligen bidrog med 150 dollars till yttre missionen, under det att dess sångkör kostade i årligt underhåll 3,000 dollars! »England väntar, att *hvarje* man gör sin plikt», var Amiral Nelsons order, och månne ej Gud väntar detsamma af hvarje sitt barn?

Det *är* saligare att gifva än att taga. Guds församling är vida rikare nu, än hvad den var på den tid Paulus skref sina bref, men månne den kan få samma vitsord, som han gaf den macedoniska församlingen i 2 Kor. 8.? Vi prisa Gud af hela vårt hjärta för och vilja för ingen del förringa den offervillighet, som finnes i vårt älskade Sverige, och för att den med hvarje år tilltager. Genom densamma hafva millioner hedningar nåtts med evangelium och tusentals blifvit frästa. Men vi tänka på, att ännu finnas *tusentals* kristne, som aldrig *gifva* till missionen, aldrig *bedja* för densamma och kanske lika många, som gifva *spasmodiskt,* utan vidare intresse, utan någon beräkning. Det är till dessa vi nu vädja. Vi upprepa ånyo hvad vi ofvanför sagt: »Hvilka möjligheter förefinnas ej, om Guds församling vaknade upp öfver sina plikter och tillika — förmåner. Låtom oss hämta en lärdom af en negerförsamling, som enhälligt beslöt,

att *alla* skulle *gifva,*
att *alla* skulle gifva *något,* och
att *alla* skulle gifva *villigt!*

Om därför alla, som ännu ej gjort sin insats i arbetet för Herren, ville också med sina pund — »gifva», »gifva något» och »gifva villigt», hvilka stora ting skulle vi ej få se?!

Skaror af unga män och kvinnor skulle kunna utsändas till missionsfältet, nya platser blefve evangeliserade, förut befintligt arbete stärkt, skolor, sjukhus och opiumasyler satta i verksamhet och tusentals dyrköpte själar vunna för Jesus!

Gif akt på huru satan begagnar sig af tillfället och låter sina agenter gå in genom hvarje öppen dörr, förgiftande japaner och hinduer med otroslitteratur, innan våra kristna böcker hinna dit, och dränkande sudanesen och kongonegerns förstånd och samvete i alkohol, innan vi hunnit sända dit våra missionärer! Detta århundrade känner ej till något mera rorande bref än det, som en kristen kongoneger skref till ärkebiskopen af Canterbury:

»Store och gode höfding för Kristi stam! Hälsning!

Den ödmjukaste af dina tjänare kysser din klädafåll och tigger af dig att sända till hans medtjänare mera evangelium och mindre brännvin.

Din medbroder i Kristus
Ugalla.»

Tillfällena dröja aldrig länge vid vår dörr, och, när de återkomma, om detta någonsin sker, äro dess dyrbara skatter mindre.

Skola vi ej därför gemensamt utbedja oss mera af den tro, som är verksam genom kärleken, och af den Ande, som svartsjukt nitälskar för:

att *Guds namn må varda helgadt,*
att *Guds rike må komma och*
att *Guds vilja må ske på jorden.*

Ännu återstår mycket.

»Huru skall jag kunna få folket att gå till något evangeliskt möte, när de bo tjugutals mil från närmaste missionsstation?» frågade en gammal kinesisk kvinna, som brann af nitälskan för själars frälsning, en missionär. Själf gick hon flera mil hvarje söndag för att få höra Guds ord men förmådde ej att öfvertyga sina vänner, att hon erhöll full valuta för sin möda. Naturligtvis kunde hon ej förmå dem att själfva söka, hvad de voro i fullkomlig okunnighet om och följaktligen ej värderade.

När hungersnöd pågår bland ett folk, göras vanligen energiska ansträngningar i andra länder för att bringa de nödlidande all möjlig hjälp. Hvilka ansträngningar hafva *vi* gjort för att afhjälpa hedningarnes andliga hungersnöd; hafva vi sändt de hungrande, döende folken något af vårt öfverflöd? Vi veta icke hvilken andas barn vi äro, om vi låta skarorna dö i sina synder, under det vi själfva för öfverflödets skull ofta äro likgiltiga för Guds ord. Aldrig har någon svårighet uppstått för Herren »ifråga om att hjälpa» och att mätta de hungrande, men en stor svårighet har det alltid varit och är det för honom att få sina barn att inse, hvilken andes barn de äro, och nödvändigheten för dem att lyda utan alla om och men.

Berättelsen i Mark. 6 visar oss, huru olika Mästaren och lärjungarne voro. Jesus varkunnade sig öfver folkskarorna, och allt hans hjärtas medlidande var i rörelse, men lärjungarne voro oberörda. Äfven nu var det en lätt sak för Jesus att föda de hungrande skarorna i öknen, ty »själf visste han, hvad han ämnade att göra», men det var svårt att få lärjungarna att inse sin plikt. I stället för att vara i de ting, som tillhörde Jesus, arbetade de i motsatt riktning. De säga: »Trakten är öde», och vidare säga de: »Tiden är redan långt framskriden». O, du dåraktiga människa, som icke vet att intaga din rätta ställning i stoftet inför den Allvise och Allsmäktige! Ack, att du då ändtligen upphörde med att tala »emot Gud» och i stället vore tyst, blott redo att lyda. Men nej, Jesus, som skulle tala och vi lyssna, får lyssna, under det vi i vår dåraktighet tala.

Lärjungarne fortsatte, liksom hade de funnit upp ett sätt att undkomma besvär och omsorg, sägande: »Skilj dem ifrån dig». Jesus svarar dem med gudomlig kraft: »*Gifven i dem att äta*».

Älskade Guds barn, har den rannsakande tanken fått rum i oss, att måhända just vi äro sysselsatta med själfva motsatsen till Guds vilja med oss! Kanske göra vi allt för att skilja folkskarorna från våra tankar och vårt minne, att de icke må oroa våra samveten, och kanske göra vi oss själfva döfva för deras nödrop? Jesu röst höres inom församlingen: »Gifven I dem att äta!» Själfva kunna de hungrande ej ens med yttersta ansträngning skaffa sig »det lefvande brödet.» Men åt oss har Herren anförtrott det, att vi må »lägga fram för dem».

Kvinnan hade rätt. Det går ej att få okunniga hedningar att vandra milsvis blott för att höra en »främmande lära». Därför har Herren tillsagt oss, att gå ut ibland dem och »lägga fram för dem» bevisen på hans kärlek och frälsande makt. Uti detta arbete »*återstår mycket*». Skall Herren, som älskar, och som i dag från sin Nådastol ser ut öfver 852 millioner hedningar, däribland öfver 300 millioner kineser, och 187 milloner muhamedaner, skall han, hvars afsikt det är att mätta dessa hungrande millioner, finna oss känslolösa för deras nöd och upptagna med att söka freda oss själfva för allt besvär. Skall han nödgas att lyssna till alla våra invändningar, då vi i stället borde använda hvarje medel och alla ovärderliga tillfällen, att »på allt sätt frälsa någon», ja »vinna de flesta».

Huru kunna vi då gifva dem att äta?

1). *Genom att själfva gå ut.* När våra lif en gång komma att underställas den slutliga pröfningen, huru många af oss skola väl då med ånger tänka på ett bekvämt lif i hemländerna och med djup smärta på alla dem, vi *kunnat* frälsa, *om* vi lydt Jesu vilja: »Gån ut i hela världen etc.»

2). *Genom att låta andra gå.* Lyckliga de föräldrar, som icke blott medgifvit sina barn att lyda Herren, utan hvilka under känslan af det ansvar, de bära, göra allt för att underlätta deras lydnad.

3). *Genom att hjälpa andra till att gå ut och genom att i fortsättningen understödja deras arbete.*

A). Genom förböner. Vår vanmakt förbytes i segerrik kraft, när vi i bönen göra oss till Guds medarbetare. Vår arm, som är för kort i minsta ting här hemma, kan genom bönen nå ända till Kina. Vårt kärleksfulla intresse, som eljest ter sig så skröpligt, kan vid Nådastolen åstadkomma underbara ting i de mest aflägsna trakter af jorden.

B). Genom våra medel. Missionsarbetet kan ej bedrifvas utan medel. Vilja då ej vi försaka än ett och än ett annat af vårt öfverflöd, att vi må få den stora glädjen att »lägga fram för folket» ett bröd, hvarigenom de få sina djupaste behof för tid och evighet tillgodosedda. Låtom oss då gripa verket an, ty: »*Ännu återstår mycket.*»

Trogen i det lilla.

Man må icke eftersträfva att utföra storverk; man kan förspilla hela sitt lif under fåfäng väntan på ett tillfälle, som aldrig kommer. Då vår uppmärksamhet därmed är riktad på de små tingen, så må man iakttaga dessa, det ena efter det andra, af högsta bevekelsegrund, Guds ära — för att vinna hans bifall och för att tjäna sina medmänniskor. Det är vida svårare att på detta sätt i det

undangömda arbeta ut sig än att inneha en hög ställning, där allas ögon hvila på en, och utföra hjältedater, hvilka sätta härar i förundran. Ett sådant handlingssätt skall Herren aldrig lämna utan erkännande och belöning. Att troget uppfylla sin kallelses plikter och på bästa sätt använda de gåfvor, som blifvit oss förlänade; att tåligt fördraga oupphörliga, små förtretligheter, likasom martyrerna föredrogo pinbänken och schavotten; att hos människor, som plåga oss, söka upptäcka det enda ädla karaktärsdraget; att på mildaste sätt bedöma ovänliga ord och handlingar; att med Guds kärlek älska de otacksamma och onda; att intet högre åstunda, än att midt i en stenig vildmark vara en anspråkslös källa, som vederkvicker några grässtrån och vilda blommor eller då och då ett törstigt får; icke för att blifva prisad af människor utan för Herrens skull. — Ett sådant lif är värdt att lefva.

F. B. Meyer.

Han lefver alltid för att bedja för oss. *

Jag tror, att det är en stor brist i vår kristna förkunnelse, att Kristi öfversteprästerliga verksamhet så litet framhålles. I det mänskliga hjärtat ligger djupt den instinkten, att vi måste hafva någon, som förmedlar vårt tillträde till Gud. Och just i detta stora behof i det mänskliga hjärtat ligger hemligheten till den makt, som de grekiska och romerska kyrkorna hafva öfver människor. Om nu ett falskt prästadöme kan hafva en sådan makt, hvilken makt bör då icke det prästadöme hafva, som Gud själf har inrättat åt oss! Och dock kunna vi gå både i kyrkan och på möten hundratals gånger utan att få höra Kristi öfversteprästerliga ämbete klart framställdt.

Vi hafva nyss hört ett välsignadt vittnesbörd om Kristi frälsande makt i lifvets olika små och stora förhållanden. Erfarenheten af denna makt blir *vår*, endast om vi känna Herren Jesus Kristus, såsom han framställes för oss i de nyss upplästa orden. Hela hans makt att frälsa är nämligen grundad på det faktum, att han *lefver för att bedja för oss.*

Jag vill nu framställa hans ämbete såsom vår förebedjare från tre olika synpunkter och därvid betrakta:

1) platsen för hans öfversteprästerliga ämbetes utöfvande;

2) grunden för hans öfversteprästerliga ämbete; och

3) tiden för hans öfversteprästerliga verksamhet.

Hvad vi behöfva är frälsning och frälsning redan för detta lif. Allt betraktande af vår Herre Jesu Kristi person, som icke har en praktisk inverkan, ett inflytande på vårt hvardagslif, är förgäfves. Vi skola icke betrakta vår Herre Jesu Kristi person blott för att beundra honom, utan för att hans makt att frälsa oss skall blifva kraftig i våra egna hjärtan och samveten, i vår karakter och vårt uppförande.

1. Låtom oss nu läsa Ebr. 3: 1—3: »Därföre, I heliga bröder, som ären delaktiga i en himmelsk kallelse, akten på vår bekännelses apostel och öfverstepräst, Jesus Kristus, hvilken var trogen mot den, som hade gjort honom därtill, såsom ock Moses var i hela hans hus! Ty denne har blifvit aktad värd så mycket större ära än Moses, som den, hvilken har byggt ett hus, har större heder än själfva huset». Ja, låtom oss följa apostelns förmaning att *se på* eller *akta på* denne vår bekännelses apostel och öfverstepräst, Jesus Kristus, om hvilken det vidare heter i kap. 4: 14: »Då vi således hafva en stor öfverstepräst, som har genomfarit himlarna, Jesus, Guds Son, så låtom oss hålla fast vid bekännelsen!»

Det synes, som om det funnits tider, då Herren Kristus icke vore verklig för dem, som bekänna sig såsom kristna. Men lika säkert som du och jag dagligen lefva här på jorden, lika säkert är, att vår öfverstepräst Jesus Kristus dagligen i himmelen intager sin plats såsom vår förebedjare. »Ty», heter det i kap. 9: 24, »Kristus har icke ingått i en helgedom, som är gjord med händer, såsom en motbild till den sannskyldiga, utan i själfva himmelen för att nu framställa sig i Guds åsyn, oss till godo.» *Platsen* för vår Herre Jesu Kristi öfversteprästerliga ämbetes utöfvande är således i himmelen. Vi skola tänka oss honom i detta rum, och vi skola tänka oss hans öfversteprästerliga verksamhet i *storhet* motsvara den plats, där hans ämbete utöfvas.

Må vi lägga särskildt märke till orden: »För att nu framställa *sig* i Guds åsyn, oss till godo. Vi äro alla så benägna att rikta vår uppmärksamhet på *oss själfva*, på vår egen erfarenhet, vår egen omgifning, våra egna förhoppningar, våra egna nederlag eller ock på vår egen befrielse och frälsning. Guds Helige Ande söker däremot beständigt bringa oss därhän, att vi skola vara icke själfmedvetna utan Kristus medvetna. Vi kunna aldrig lefva ett himmelskt lif här på jorden, förrän våra hjärtan blifvit djupt medvetna om, hvad vi hafva i vår öfverstepräst i himmelen. När Guds Ande får visa oss detta, då ligger däri en underbar kraft, som lyfter våra hjärtan *uppåt*. Om vi mäta oss själfva efter våra svårigheter, eller om vi se på vår omgifning och på våra fiender, blifva vi snart öfvervunna. Men hvar är väl den människa eller djäfvul, som kan motstå den kraft, som vår store öfverstepräst för vår räkning erhåller hos Gud?

2. Låtom oss nu betrakta grunden för vår Herres öfversteprästerliga ämbete! I Ebr. 7: 27 läsa vi om vår store öfverstepräst, att han offrade sig själf en gång för alla och i kap. 10: 12: »Denne, efter att hafva *framburit ett enda offer för synder*, sitter för beständigt på Guds högra sida». Vi människor hade på grund af våra synder intagit en plats, där Gud enligt sin rättfärdighet icke kunde utföra sina heliga syften oss till godo. Men sedan Herren Jesus en gång för alla framburit ett offer såsom representant för dig och mig, bärande all vår syndaskuld, gaf Gud honom en plats på högra sidan af majestätets tron i himmelen, för att vi skulle få rättighet att komma dit, där han är. Men innan han tager oss dit, har han fått makt att för vår räkning af Gud erhålla allt, hvad vi behöfva. Med andra ord: På grund af sitt offer för synden är Jesus Kristus berättigad att af Gud bedja om allting, som du och jag behöfva. Har du någon gång känt, huru föga du kan bedja, såsom du bör? Har du tänkt på, att Jesus Kristus lefver i himmelen för att bedja för dig, att Gud hör honom alltid, och att han känner alla våra behof djupare, än vi själfva känna dem, samt att han har reda på allt, som är i Guds, den Allsmäktiges hand för att fylla dessa behof? Det är till svar på Jesu Kristi förebedjande, som Guds Ande arbetar i våra hjärtan. Likaså, när Kristus för dig och mig vinner sina segrar, så fullbordar Gud hans segrar inom

* Föredrag af W. B. Sloan, hållet i Stockholm förliden vår.

oss genom sin Andes makt och arbete. Du säger kanske: »Ack, att Kristus både äfven för mig!» Vet du då ej, att han lefver för att bedja för dig, lika visst som han dog för att utstryka dina synder!

3. Han kan *fullkomligt* frälsa dem, som genom honom komma till Gud. Vi hafva förut i afton hört betydelsen af detta »fullkomligt frälsa». Vi vilja nu skärskåda detta uttryck äfven från en annan sida. Ordet »fullkomligt» kan nämligen också återgifvas med »för alltid» och således hafva afseende på tiden. Och, om vi så läsa den bibelvers, hvari våra textord återfinnas, så komma vi till sist att betrakta tiden för Kristi öfversteprästerliga ämbetes utöfvande. Kristus kan för alltid frälsa dem, som genom honom komma till Gud. Huru länge skall han hålla på att bedja för oss? Lika länge som han lefver. Mina älskade, Jesus Kristus lefver nu i himmelen för att bedja för oss. Jag fruktar, att många af oss döma honom efter oss själfva. Vi börja bedja om något, men så göra vi ett afbrott. Vi glömma, hvad det var, vi skulle bedja om. Vi säga, att bönen är det viktigaste i världen men sätta den i själfva verket i det sista rummet. Men vår till himmelen farne öfverstepräst lefver för att bedja för oss. Må Guds Helige Ande denna afton få inskrifva detta i våra hjärtan! Detta är, hvad vi måste veta, se och hafva förvissning om, för att den erfarenheten af frälsningen i det praktiska lifvet, hvarom vi förut hört talas, skall blifva vår. Om du är frestad att tänka: »Beder Herren Jesus för mig, lefver Herren Jesus i himmelen för mig?» så vet, att han hvarje ögonblick lefver för att bedja för dig!

Och nu några ord om den inverkan bönen kan hafva på vårt eget lif! Jag tror, det är ingenting, hvari de kristna så komma till korta i sitt kristendomslif som just i fråga om bönen. O, mina älskade, det är ingenting, som så säkert utvisar, hvad ett kristligt lif är, som just, huru vi bedja. Bönen är nämligen lik termometern, som utvisar temperaturen i vårt kristliga lif. Om temperaturen är låg, bedja vi litet, och hafva endast föga förvissning om bönhörelse. Om däremot Gud själf fått fylla oss, så att hans lif starkt pulserar i oss, då bedja vi mycket. Då kunna vi icke låta bli att bedja, och då bedja vi med förvissning om att erhålla svar.

O, att du stannade för detta icke blott såsom för ett skönt talesätt utan såsom för en lefvande verklighet! Vet, att när du och jag i enfaldig tro i Jesu namn uppsända våra böner, så uppsänder Herren Jesus samtidigt sina böner till Gud och säger: »Besvara dem!» Och Gud hör alltid sin Son. Herren Jesus har genom sitt försoningsoffer öppnat vägen för Gud att kunna svara oss. Huru på en gång helig och andlig är icke bönen! Och hvilken makt skulle icke bönen kunna vara! Men hvad höra vi icke öfverallt kristna säga? Den ene säger: »Jag är allt för upptagen för att kunna bedja så mycket, som jag skulle.» Men säg, kan du verkligen vara upptagen i Jesu namn, när du icke tager dig tid till det, som är viktigast i lifvet? En annan säger: »Jag har så mycket att göra i min kristliga verksamhet, att jag icke har så mycket tid till bön, som jag borde». Åter en tredje säger: »Min tid är så upptagen af hushållsbestyr, att jag icke har så mycken tid att bedja, som jag ville». Men, mina vänner, vi kunna icke på detta sätt stå i full gemenskap med vår Herre. O, gif den tid åt bönen, som Herren önskar, att du skall gifva! Kristi hela lif är ett bönelif. Han lefver *alltid* för att bedja för oss. Huru mycken tid väntar han väl då, att *vi* skola gifva åt bönen? Jag tror förvisso, att han menar mer än femton eller tjugu minuter på morgonen och kanske lika mycket på kvällen. Vi få åter och åter höra i Guds ord, att vi få bedja om allting. Vi må beständigt upplyfta våra hjärtan till Gud. Men jämte detta må vi taga oss bestämda stunder, då vi gå ensamma med Gud! Klart är, att vi icke kunna bedja någon längre tid, om vi icke hafva visshet om, att våra böner skola blifva hörda. Men om våra samveten äro renade genom Jesu blod, och vi veta, att Jesus för oss uppsänder böner i himmelen, då kunna vi förvisso veta, att våra böner skola blifva besvarade. Och ju djupare denna heliga öfvertygelse får intränga i våra hjärtan, dess mer tid skola vi äfven få till bön. Hvad Guds församling i denna dag behöfver mer än något annat, är bedjande män och kvinnor. Hvad hednavärlden behöfver ännu mer än missionärer, är män och kvinnor, som gifva sig åt bönen. Äfven vi vilja därför nu sluta med att bedja. Amen.

"Trons bön förmår mycket."

Under ett besök i hemlandet (England) år 1894 berättade biskop Cassel vid ett möte i en mindre stad, att han några år förut besökt staden Yi-heng i Kina. Detta besök aflade han delvis på grund af en hälsning med enträgen begäran från denna stad, att evangelium där måtte predikas. Hälsningen åtföljdes af de hjärtskärande orden: »— och, om ni ej kommer och predikar evangelium för oss i denna stad, skola invånarne gå förlorade, och de skola i helvetet anklaga eder, som ej sände dem ljuset, medan tid var».

Biskop Cassels berättelse grep mötesdeltagarne djupt i hjärtat, och en böneförening för Yi-heng med omgifning bildades vid mötets slut. Vid återkomsten till Kina berättade biskop Cassel för sina medarbetare om den lilla Yi-heng-föreningen i hemlandet. En liflig önskan väcktes då hos en af de kvinnliga missionärerna att få besöka Yi-heng. Hon berättar själf därom och säger: »År 1896 fick jag min längtan uppfylld. Jag gick åstad med bäfvan, ty det är ingen lätt sak att besöka en ny stad men blef på det högsta öfverraskad af den vänlighet, hvarmed folket mottogo mig, och öfver deras längtan att få höra evangelium. Jag tror att stundtals var nästan hälfva stadens befolkning samlad utanför det värdshus, där jag bodde. Icke ett enda ovänligt ord uttalades mot mig. Den tjänare, som var med mig, gick ut och klistrade upp traktater på olika platser i staden. Vid hemkomsten berättade han om folkets stora välvilja, som visat sig på många sätt. Vi hade aldrig sett något liknande. Det var ju alldeles påtagligt, att denna plats blifvit beredd för evangelium genom mycken bön.

Det var en stor uppmuntran och glädje för mig att tänka på de kära bedjande vännerna i hemlandet. Sedan har jag besökt staden många gånger och alltid mottagits med samma vänlighet, men det blef ej mig gifvet att se någon afgjord omvändelse, ehuru flera tycktes vara vid gränsen af Guds rike. En annan missionär, som senare besökte staden, hade däremot glädjen få skörda förstlingskärfven, som sedan efterföljdes af flera kärfvar. En af de omvända och döpta i Yi-heng, som är blind, sade nyligen: »Jag väntar och längtar dagligen efter min Herres återkomst!» (Ur Chinas Millions.)

Besvarad bön.

Missionsvännerna uppmanas ofta att bedja för missionsarbetet, men de få ej lika ofta höra, att deras direkt uttalade önskningar inför Nådastolen blifvit uppfyllda. Följande lilla händelse är ett exempel på, huru tacksamt det är att bedja i tron. »En tidig söndagsmorgon 1891», så berättar en Zenanamissionär, »landsteg jag i Bombay. Alla passagerarne mottogos af vänner på stranden, men jag kände icke en enda människa. Ögonblickligen stodo orden: »Då det redan var morgon, stod Jesus vid stranden», så lifligt för mitt sinne. Jesus själf blef mig dyrbarare och var mig förnimbart närmare hela den dagen än någonsin förut.

Fjorton dagar senare erhöll jag bref från en af mina vänner i hemlandet, hvilken skref: »Snart skall du landstiga i Indien, och jag beder särskildt, att du skall finna Jesus vid stranden, och att du på ett underbart sätt må förnimma hans närvaro».

Månne vi icke vid lifvets slut skola önska, icke så mycket att vi arbetat mera på jorden, utan att vi hade bedit mera?

Från missionärerna.

Uei-nan den 20 april 1898.

Älskade missionsvänner!

»Det folk, som vandrar i mörker, skall se ett stort ljus.»

Det är kväll — solen har gått ned öfver Uei-nan, mörker öfvertäcker jorden och töcknet folken. — Här i ett rum midt emot hålla kineserna på att föra spektakel med en stackars 17 års flicka, som i dag stått brud och första kvällen är i sitt nya hem.

Bland alla hedniska lekar, som i dag förekommit, är denna sista den värsta. Fönster och dörrar till hennes rum äro redan borttagna, och därinne trängas människor om hvarandra för att få komma henne så nära som möjligt. Hon sitter där på sin »K'ang» med nedböjdt hufvud, under det att de knuffa henne på alla sidor, plocka af henne de silfversmycken, som hon har i håret, och slå henne på de små fötterna för att få henne att svara på deras dumma, oförskämda frågor. Om hon ändock icke svarar eller ser upp, så slå de brudgummen, tills han tvingar henne att svara eller böja knä för dem, och då, om hon vinner deras bifall, höras de fasansfullaste rop och handklappningar, så att man knappast vet, hvar man är. Så hafva de nu hållit på ett par timmar, och efter sedvänjan komma de att hålla på hela natten samt tvenne nätter till. Det är sed här, att hvem som vill får komma och föra spektakel med bruden under de 3 första dagarna, och det räcker vanligen äfven nätterna, så att den stackars bruden får sitta klädd i sin bruddräkt i hela 3 dygn. Blir hon sömnig, taga de af henne kläderna, och hon får icke igen dem förrän 4:de dagens morgon, då de hänga på ett snöre utanför hennes dörr. Om brudgummen söker försvara henne, blir han ovän med alla i byn, så att ingen vill vidare hafva med honom att skaffa. Jag gästar f. n. v. under samma tak, så jag har tillfälle att se och höra allt, som försiggår; och det är långt ifrån angenämt.

O, vänner, I, som älsken Jesus, låten dock våra nödrop tränga till edra hjärtan. Kommen hit öfver och hjälpen oss! Jesus, världens ljus, kan skingra detta hemska mörker. Hvad viljen I göra, för att han må blifva känd och älskad här? Gud vare lof! Mörkrets rike skakas nu på sina grundvalar, då ljudet af Sions sånger skallar till Immanuels ära. O, kommen till vår hjälp! Det är en lycklig lott att få vara Jesu Kristi stridsman och med honom draga ut »segrande och för att segra». Detta är 3:dje gången jag besöker Uei-nan. Det är så uppmuntrande, att de ej glömt, hvad jag lärde dem förra gången, då jag var här, och jag tror, att några på allvar söka Herren.

Förra veckan var jag på andra sidan Ü-floden och besökte 3 familjer, som helt nyligen kastat bort sina afgudar och nu tillbedja lefvande Gud; vi hade det så dyrbart tillsamman. Det var äfven mycket uppmuntrande att se deras nit för sina grannar, och fastän själfva ännu okunniga, hade de dock vittnat om hvad de sett och hört, så att många samlades nu i deras hem för att få höra mera. Vi hade 3 möten hvarje dag under bar himmel, ty deras boningsrum äro så små. Jag stannade där i 4 dagar och besökte äfven under tiden flera byar, där ingen sett utländingar eller hört ett ord om Jesus. De köpte böcker med sådan begärlighet, att de, jag hade med mig, snart togo slut. Jag lofvade att taga med flera nästa gång. Gamle farfar i den familj, där jag bodde sista natten, kunde ej förmås att gå till hvila på kvällen, han skulle först »huei-kai», »huei-kai» (omvända sig), medan jag var där, sade han. De bådo mig stanna en tid och undervisa dem, men, som jag måste besöka många flera byar under den lilla tid, jag får vara här, kunde jag ej stanna där längre denna gång. Hela familjen följde mig ned till floden, och då jag stigit i den lilla båten, sjöngo vi en hemlandssång och stämde möte med hvarandra ofvan skyn. Därefter rodde vi i väg, men husfadren följde mig ända hem. Gud välsigne dessa dyra vänner! I går e. m. kom bud efter mig från en kristen familj i västra förstaden, där hustrun helt hastigt dött på morgonen. Då jag kom dit, hade de redan lagt henne i kistan, så jag fick icke se henne, men vi sjöngo en af Sions sånger och knäböjde vid hennes sida, lofvande Gud, som så huldt burit vår vän öfver floden till den »önskade hamnen», där hon nu, klädd i hvit skrud, lofsjunger Gud och Lammet. Himlen kändes så nära, jag tycke mig se de saliga och önskade, att äfven jag vore där. — Till dess låtom oss bedja och offra *alla* våra krafter i hans tjänst. Och Herrens löfte står kvar, att det folk, som vandrar i mörker, skall se ett stort ljus, och öfver dem, som bo i mörka skuggors land, skall ett ljus skina. De varmaste hälsningar till alla missionsvänner från edert lyckliga sändebud i Sinims Land. *Emilia Sandberg.*

* * *

Axplock från T'ong-cheo-fu.

Af *August Berg.*

Juni 3. »Herren hjälper de rättfärdige . . . Herren bistår och befriar dem; han befriar dem från de ogudaktige och frälsar dem, emedan de trösta på honom. Ps. 37: 39, 40.

Kao ming-shuen, vår församlingsmedlem, kom till mig häromdagen för att begära råd. Hans byfolk skulle reparera ett af templen och fordrade, att han skulle bidraga med dagsverken och penningar. »Hvad skall jag göra?»

frågade han mig. »Jag vill lefva i fred med dem och har erbjudit mig att för något annat ändamål bidraga med mera penningar, på det de må förstå, att det ej är snålhet af mig utan en samvetssak.» »Ja, jag hade naturligtvis ej mer än ett svar att gifva: du skall ej betala, sade jag, Herren skall nog hjälpa dig. Ditt anbud till dem var hederligt, och, då de vägra antaga detsamma, blott för att tvinga dig till att göra, hvad de veta du anser vara orätt, lönar det sig ej att vidare tala med dem.» Gemensamt båda vi Herren hjälpa oss, och därefter beslöt jag, att hos mandarinen göra en vänlig anhållan att utfå en proklamation, som upplyste folket om de kristnas frihet från att deltaga i hedningarnes utgifter. Redan för flera år tillbaka har nämligen kejsaren befriat alla sina undersåtar, som omfatta hvilken annan trosbekännelse som helst, från att bidraga med penningar, som äro ämnade att användas till afgudadyrkan.

Så begaf jag mig till rådhuset och fick företräde hos mandarinens sekreterare, som i sin ordning meddelade sig med mandarinen. Ögonblicklig hjälp utlofvades, och denna gång höllo de ord. Samma dag på e. m. skickades en poliskonstapel ut till byn med tillsägelse, att mandarinen påföljande dag önskade mottaga besök af såväl byfogden som Kao. På utsatt tid infunno de sig och förhördes, båda i knäböjande ställning, hvar för sig. Då ordningen kom till Kao gjorde mandarinen honom följande frågor: »Hvad heter du? Hvar bor du? Hvad sysselsättning har du? Lefver dina föräldrar? Huru länge har du trott på denna lära? Hvad heter den utländska läraren? Hvad landsman är han? Ären I katoliker? Huru många gudar tillbedjen I? Det är endast utgifter förenade med afgudarnes tillbedjande, som du ej vill bidraga till? Andra utgifter är du väl villig betala? Du är således fortfarande min undersåte?» På alla dessa frågor svarade Kao frimodigt och ödmjukt, och då förhöret var slut, vände sig mandarinen till byfogden och sade: »Kao ming-shuen behöfver aldrig betala något till tempelreparering, teaterspelning o. dyl. Hör du det? Du får *aldrig* begära något af honom för sådant ändamål? Begriper du? Detta är en god lära och dig Kao ming-shuen förmanar jag *att flitigt studera densamma!* I fån gå!» Någon proklamation behöfde vi ej! Kraftigare språk talade mandarinen själf. Kao kom hem strålande glad och byfogden måste svälja sin harm. Ett par dagar utgjorde detta samtalsämnet i staden. »Ja, nu är världen upp- och nedvänd», hette det. »Mandarinen talar till förmån för utländingarne, och t. o. m. kejsaren törs ej knysta.» Men hos oss tackade vi i stillhet Herren, som låter »allting samverka till godo», ty detta, långt ifrån att skada vår sak, hjälpte den framåt ett godt steg. Några dagar efteråt sände jag ett urval goda böcker, däribland ett väl inbundet Nya Testamente, till mandarinen, som han emottog.

* * *

Från den 90 li härifrån belägna staden *Pu-cheng* återkom jag i förrgår. Jag gjorde resan i sällskap med doktor Liang, vår forskare, som själf är från den staden. Vi tillbringade två dagar där, säljande böcker och inlåtande oss i samtal med dem, Herren förde i vår väg. Så fort vi fått hus i *Ueinan* och *tvenne systrar* placerade där, *hvilket är af allra största vikt,* kommer jag att intressera missionsvännerna för Pu-cheng. Staden är stor, distriktet omfattande och från strategisk synpunkt är det viktigt, att vi få den besatt. Våra nu företagna resor dit höra till de nödvändiga förarbetena. Vi ha' flera vänner där allaredan. Denna gång lade jag ej så mycket an på att »predika» och sälja böcker, som fast mera att komma i beröring med så många som möjligt och med så många samhällsklasser som möjligt? Vi gingo gata upp och gata ned, besökte skolor, tempel, rådhus, butiker, privata personer och restauranter, förutom det att vi emottogo besök på värdshuset, där vi bodde. Endast en gång tillropades jag »utländsk njäfvul», men det af en ung spoling i lång rock och glasögon, som därmed endast ådrog sig själf åtlöje. Som vi hafva besök af folket från Pu cheng-distriktet ganska ofta, kände mig många, och allmänna meningen var nu den, att vi kommit för att hyra hus. Några stycken erbjödos ock åt oss, men jag afböjde och sade, att vi *ej* kommit hit i detta ärende, det sannaste svaret och den bästa politiken f. n.

Detta är förarbetet, sade jag. Ja, och må vännerna därhemma hjälpa oss med böner för Pu-cheng! Vi behöfva hus där och vi behöfva lämpliga personer till att kunna upptaga arbetet. Bedjen både för Uei-nan och Pu-cheng. Herren skall förse!

* * *

Taku-t'ang i juli 1898.

Kära missionsvänner!

Det har gladt mig mycket, att detta års Sinims Land upptager en karta öfver *hela* Kina förutom distriktet i norr. Jag tror mig därför kunna få hänvisa eder till denna att uppsöka den plats, dit Gud sändt mig för närvarande samt att få påräkna edra förböner och edert intresse lika varmt, som om jag vore i norra Kina. Gud har ledt det så af flera skäl, att jag i stället kommit söderut, och jag ser i allt detta hans nådefulla ledning. Ta-ku-t'ang är en liten stad på 3,500 invånare, belägen vid foten af en höjd vid Jangtse-flodens inlopp i Poyang-sjön i provinsen Kiangsi.

Missions-stationen ligger på själfva höjden, och vi hafva den mest härliga utsikt öfver sjön och omgifvande bergnatur, som delvis påminner mig om Bohusländska skärgården.

Denna station användes för flere år sedan till språkskola för 35 unga svenskor, som missionär Franson utsände från Amerika. Min kinesiska lärare brukar underhålla mig med berättelser om, huru dessa 35 unga flickor sutto i kapellet m. fl. platser och studerade för 20 infödde lärare ungefär samtidigt. De voro mycket ungdomliga, en endast 16 år, och hade *nit,* dock icke visligen, ty de trodde sig kunna intaga Kina med storm, d. v. s. gatu-möten m. m. Kvinnans ställning härute är dock sådan, att ett sådant uppträdande på de flesta ställen ej går för sig — då kineserna anse det opassande. Af dessa unga kvinnor hafva emellertid många blifvit använda till stor välsignelse dels här i provinsen och sedermera norrut i provinsen Shensi.

För närvarande är Taku-t'ang mera en slags hviloplats för missionärer än missions-station, ty arbetet här är mycket ringa. Vi hafva en evangelist men knappast några kristna. Folket här är riktigt kändt i hela provinsen för sin elakhet. Ja, det gör ett *sorgligt* intryck, hvart man ser, att finna huru hårda människors hjärtan äro, och att det tyckes finnas platser, där Herren intet *under* kan göra för deras *otros* skull. O,

hvad satans makt är obeskrifligt stor härute. Det erfordras att se det med egna ögon för att riktigt kunna förstå och *lida* öfver att vår ärke-fiende så lyckats utföra sitt förstörelse-verk, förvrida människorna och kvarhålla dem om möjligt i ondska och otro.

Nu vill jag omtala för eder, hvar jag kommer att blifva varaktigt stationerad. I mellersta delen af provinsen längs Kuangsin-floden finnas en mängd stationer, där endast systrar arbeta, biträdda af infödda evangelister.

Verksamheten vid många af dessa stationer är mycket blomstrande, och församlingarne äro på somliga platser rätt stora. Till en af dessa stationer har jag blifvit förordnad, nämligen till Yuh-shan, belägen just vid Cheh-kiangs-provinsens gräns. Ingen resa kan företagas under hettan, utan väntar jag här i Taku-t'ang, tills den varmaste tiden är öfver. Jag hoppas, om Gud vill, att i medio af september få resa dit i sällskap med en eller ett par systrar till, som också skola stationeras där. Resan öfver Poyang-sjön, som är ganska stor, är ofta farlig och osäker, ty båtarne äro ganska små. Vanligen tager färden öfver sjön och sedan uppför floden 3 à 4 veckor, ty man är ju helt beroende af väder och vind och uppehålles ofta flera dagar på en plats under väntan på god vind m. m. Viljen I därför förena eder med oss och bedja, att Herren må bereda allt för oss och i trygghet föra oss till Yuh-chan. Tänken på oss någon gång under September månad, då I hemma i Sverige återvändt till staden och vinterarbetet, och bedjen, att Herren må själf vara med oss på vår lilla bräckliga farkost. Hettan är mycket stark för närvarande, och efter sommaren äro de flesta missionärer försvagade efter genomgångna vedermödor, i stället för att hafva åter samlat krafter för vintern, som man brukar göra hemma. September är därför den månad, då man är mest utsatt för sjukdomar.

Trots den starka hettan studerar jag ungefär fyra timmar dagligen och är så tacksam, att Gud ger mig krafter härtill. Ju mera man tänker på värmen, desto svårare är det att uthärda; det är därför en fördel att vara sysselsatt. Och sedan man en gång kommit ut bland det stackars folket, längtar man af allt hjärta att blifva herre öfver det svåra språket för att kunna nå de kära förmörkade kvinnorna med fridens och ljusets evangelium. Jag kan ej säga, huru jag fröjdar mig att få börja evangelist-arbete i höst efter ankomsten till Yuh-chan. Ty för denna anledning hafva vi kommit till Kina, ja det är det arbete, som Gud ombetrott åt mig, sitt ringa redskap. Prisadt vare hans namn!

I höst hoppas jag få meddela om vår båtresa och ankomst till den nya stationen.

Eder i Herrens tjänst
Mary Ramsten.

* *

Ping-iao den 7 maj 1898.*)

»Herren är med mig, som en väldig hjälte.» Jer. 20: 11.

Ja, isanning har jag fått erfara detta under hela min långa resa. Öfver djupen har han burit mig, och en mur har han varit omkring mig. Prisadt vare hans namn!

Herren förde oss lyckligt till Kina den 23 mars; jag stannade vid kusten i 14 dagar, och där sammanträffade jag med de andra systrarna. Det var så kärt få träffas igen.

Vi voro ett stort sällskap, som lämnade Shanghai, Långfredagen, 16 st. inalles. Vi hafva färdats på många sätt, på ångbåt, 2 tim. järnvägsresa, kinesisk segelbåt och nu sist i $1^1/_2$ vecka i bärstolar, burna mellan två åsnor. Genom allt har Herren hjälpt oss! Den sista delen af resan, i bärstolarna, har varit mycket tröttande. Vi hafva haft att passera en svår väg, och som åsnorna oftast ej gingo i takt, fingo vi guppa och gunga rätt duktigt; och 5 gånger stjälpte Mina Svenssons och min stol; vi sutto nämligen två och två i hvarje stol, som, när vi stigit in i den, lyftes upp på mulåsnorna, och på så sätt sutto vi bra högt öfver marken. Hvarken Mina eller jag skadade oss, dock blefvo vi första gången, det hände, ganska rädda.

Vår väg har gått genom trånga bergpass utmed förfärliga bråddjup, med djupet på ena sidan och klippväggen på den andra. Hvilken Guds godhet att vi där ej stjälpte, men nog klappade hjärtet litet fortare, när åsnorna på sådana ställen snubblade till, dock kände vi hela tiden, att de eviga armarna voro under oss.

Välsignade, starka kärleksarmar, hur tryggt att hvila i dem!

I provinsen Chili sågo vi flera vackra, härliga scenerier bland bergen, och, huru lätt gick det ej att andas, högt däruppe på bergstopparna. Vi voro ända upp till 4,700 fot öfver hafvet. Ja, här finns nog också mycket vackert att skåda, men o! hur man känner, att förbannelsen hvilar öfver jorden, och att satan har sina tillbedjare härute. Man betages ofta af verklig ångest, när man känner, ser och hör all den gräsliga nöd och det mörker, som här härskar. När, när skall hjälpen komma?! Herre, sänd ljus, mer ljus till det stackars olyckliga Kina! Men hvem vill bringa ljuset hit ut? Jesus Kristus, som kan skingra allt mörker! Hvilken oändlig nåd att ha fått komma hit ut som *hans* vittne! O, att jag blefve ett riktigt brukbart redskap här! Bed mycket för mig, för oss; djäfvulen är tusenkonstig i att få en att vända blicken från Jesus, åt hvilken *all* makt är gifven, till en själf, svårigherna här och nödens gränslösa storhet.

Han skall dock segra, och hela jorden skall varda full af Herrens härlighet. Hela jorden! Härliga hopp!

Vi hafva hvarje morgon måst stiga upp kl. half 4 och begifvit oss i väg vid soluppgången. De kinesiska värdshus, vi tagit in på öfver nätterna, kunna liknas vid våra uthus hemma, dock påstodo de, som varit härute i flera år, att de voro ovanligt snygga och trefliga. Trots det vi legat på en kinesisk tegelstensbädd för olästa dörrar, omgifna af smuts och »China's billions» (= ohyra) och med en hop stojande, skrikande kineser utanför, hafva vi sofvit så godt och varit så lugna och trygga, som i det kära, lugna Sverige. Ja, Herren har känts så underbart nära, vi hafva verkligen förnummit, att vi af många blifvit framburna i förbön. Tack för edra böner, kära syskon! Tröttna ej! Lönen skall komma!

En afton, vid framkomsten till en missionsstation, Huailuh, möttes vi af den glada underrättelsen, att missionär Tjäder med fru voro där. Vi blefvo alla inbjudna till stationen på supé och träffade där våra kära svenska syskon. Hur kärt var det ej! De voro på väg hem — och vi på väg ut. Vi samtalade, sjöngo och bådo tillsammans. Herr Tjäder talade om för oss, att vi hade att möta soldater på

*) Utdrag ur ett bref från fröken Naëmi Sjöberg till enskild person härstädes.

väg ned till kusten, och han var litet orolig för oss, då dessa soldater äro kända för sin vildhet och råhet. Herren hjälpte oss dock igenom äfven detta, så att, ehuru vi mötte flera tusen af dem, passerade de oss dock så stilla utan att göra oss något mer än att kalla oss för »utländska djäflar». Men det är ju vanligt här i Kina att få heta så. Ack! stackars arma soldater, hur de sågo ut. Trötta, trasiga, smutsiga, somliga rent djuriskt vilda i sin uppsyn. De hafva blifvit beordrade att draga ned till kusten i händelse krig utbryter; men hvad kunna dessa stackare uträtta mot våra ordnade trupper och fasansfulla vapen? Intet.

I tisdags den 3 maj kommo vi hit till mr och mrs Saunder's station. Vår eskort och vi 4 svenska systrar samt 3 norska skulle bo i »systrarnas» hus inne i staden, då däremot de engelska systrarna skulle stanna hos Saunders utanför staden på den stora missionsstationen här. Vi mottogos ofantligt hjärtligt här och hade just ätit en god frukost och sofvit ett par timmar, trötta som vi voro efter resan, då ett ilbud kom från mr Saunders station att soldater öfverfallit dem strax efter deras ankomst dit. De hade sprängt porten och stormat in, alldes ursinniga. De krossade fönster och togo stycken af fönsterbågar, och hvad de kommo öfver och slungade mot de infödda kristna, som voro på gården. Två af dem sårades mycket svårt och mr. S. blef obetydligt skadad, likaså hans medhjälpare mr Brewer. Den sistnämndes rum ramponerades alldeles. I hvilken ångest mrs Saunders med deras 3 barn och de engelska systrarna voro i den andra ändan af byggnaden, kan lätt tänkas. Genom en bakdörr kom en tjänare ut och ilade till mandarinen för att få hjälp. Han sände några män, men det hjälpte ej, icke förrän mandarinen själf och soldaternas anförare anlände, kunde de förmås aftåga.

Vi här borta voro i bön till Gud för dem och oss, nästa minut kunde de ju anfalla oss. Så underligt, att så snart vara så nära en »riot», dock, om än en här lägrar sig omkring mig, i Herrens hand är jag trygg.

Mandarinen sände män att vakta deras hus, men han sade sig ej kunna lofva säkerhet för dessa vilda soldater, som egentligen ej stodo under hans kommando, och därför måste de alla, midt i natten fly hit, eskorterade af mandarinens soldater. Det var riktigt högtidligt allvarsamt att se dem komma så där tyst i vagnar, och hur underligt skulle det ej kännas att midt i natten behöfva fly från hemmet, till hvilket de längtat så ifrigt. En missionär får ju dock vara beredd på att sådant kan inträffa. Herren var dock så god, som skonade allas lif. Tacken Herren med oss! Hela denna vecka hafva soldater tågat förbi, men de hafva förhållit sig lugna. I natt går sista truppen, men om en månad börja nya trupper igen, då hoppas vi dock vara i frid framme i Üin-ch'eng. Vi vänta här på missionär Hahne, som är på väg upp för att hämta oss, men ännu ej kommit. Det har varit så skönt här få hvila lite, och alla här äro så synnerligen snälla mot oss, men dock längta vi nu bra mycket till resans mål.

* * *

Våra senast utgånnga systrar framkommo lyckligt och väl till Üin-ch'eng omkring d. 20 maj. Herren ledde dem med trofasthet igenom resans många besvärligheter och bevarade dem »med sin hands skugga» från både synliga och osynliga faror. Ur ett enskildt bref från syster Mina Svensson, dateradt den 27 maj meddela vi följande om själfva framkomsten:

»Nu hafva vi nått vårt mål och äfven hunnit att skingras till de olika stationer, där vi för en längre tid komma att vistas. Det var så kärt att komma till våra svenska syskon, det kändes alldeles, som hade vi kommit hem. Vi stannade i Üin-ch'eng, broder Folkes station, i fem dagar, hvarefter Naemi Sjöberg och jag reste hit upp till I-shi, en station belägen 3 sv. mil från Üin-ch'eng. Systrarna Anna Jansson och Ebba Burén bo och verka här. Sigrid Engström reste till Han-cheng, där syskonen Berglings verka, och Nanna Fogelklou kommer tills vidare att stanna i Üin-ch'eng. Vi äro så tacksamma till Herren för den stillhet, vi nu få njuta efter den långa, tröttsamma resan.

Från olika delar af landet höra vi om oroligheter, som uppstått bland folket till följd af att de höra om de utländska makternas insteg i Kina, och kan folket i allmänhet naturligen ej göra någon skillnad på missionärer och andra utländingar. Vi hoppas dock, att Herren skall stilla oron, så att missionsarbetet obehindradt kan fortgå. Här i dessa trakter råder stillhet och lugn och folket är öfverraskande vänligt stämdt mot oss. Här finnes ännu ej så många döpta troende, men rätt många »sökare». Alla äro mycket glada öfver att se oss och komma för att hälsa oss välkomna. Hälsningsordet är alltid »ping-an», som betyder »frid». Männen göra stor bugning och lyfta upp sina händer och kvinnorna nicka och föra tillsammans sina händer och ibland stryka de på oss för att visa sin vänlighet. De tycka ock om att hålla oss i händerna. Deras många frågor röra sig först och främst omkring vår ålder och våra namn, om vi äro gifta och så vidare, hvilket allt hör till den kinesiska höflighetens att taga reda på.

Värmen är redan ganska tryckande men hindrar oss ännu ej att läsa. Skulle den blifva särskildt svår i juli och augusti, komma vi nog att flytta ut i en grotta några »li» härifrån, där systrarna förut hafva bott, och där är det svalt och skönt.

Lofvad vare Herren för hans öfverflödande godhet mot oss!»

Till hjälp vid bön för missionen.

En Kinamissionär skrifver: »Jag har ofta blifvit tillfrågad af nitiska missionsvänner om det sätt, hvarpå de i bönen bäst kunna vara oss till hjälp på fältet. Isynnerhet har denna fråga framställts af dem, som hafva på sin lott att leda de möten, där man samlas till bön för missionen. Följande antydningar kunna kanske blifva till hjälp för någon i denna fråga.

1) Låt mig enträget uppmana till både mera enskild och gemensam bön för de infödda kristna. Allt för sällan bäras dessa med sina många behof och stora frestelser fram inför Gud.

2) Anropa Gud, att den Helige Andes kraft må komma öfver de infödda församlingarna, att deras medlemmar må varda uppfordrade och styrkta att vinna sina bröder och systrar, hvilka ännu äro i mörkret.

3) Bed, att *vi*, missionärer, alltid må hafva vår tillfredsställelse och andliga vederkvickelse i Gud. Huru ofta

sakna vi icke allt umgänge med trossyskon, och, om vi icke umgås mycket med Herren själf, kunna vi ej hållas uppe utan förlora i andlig kraft och välsignelse.

4) Bed särskildt, att nitet hos oss för själars frälsning ej må aftaga. Hedendomens inflytande är utmattande, hvarför vi i detta fall behöfva edra trogna, ihållande förböner.

5) Bed, att vi ej för mycket må lita på våra medarbetare. Det går lätt att »sätta sig kött till arm». Full tillfredsställelse äga vi endast i den treenige Guden. Vår älskade Fader sviker oss aldrig. »Jesus är densamme igår, idag och i evighet», och den evige Anden förändras aldrig.

Till sist, bed enträget att hvar och en af oss här ute må blifva bevarad lycklig och trogen i tjänsten. »Fröjd i Herren är vår starkhet.» Vårt arbete är sådant, att det ofta vill nedtynga och pressa våra sinnen, missräkningarne äro ofta många, och de ljusaste förhoppningar kunna grusas. Medvetandet, att vi äro sända af Gud, att sädet är det eviga lifvets ord, och att Jesus kommer snart, upplyser dock mången mörk dag och förvandlar nederlag till seger.»

Några drag ur kolportörernas verksamhet i Kina.

Att vara en kristen kolportör i Kina är mycket pröfvande, ty en sådan är ständigt utsatt för hån och ganska ofta för svår förföljelse. Han behöfver vara utrustad med mycken visdom, tålamod och ett vinnande sätt, om han skall kunna sprida sina böcker men ock med ett verkligt hjältemod, ty hans lif sväfvar ofta i stor fara. Sådana män äro ej lätta att finna, men Herren beredar sina tjänares hjärtan äfven för detta arbete.

Chen Chuin-san var förr en dålig man och en bitter förföljare mot de kristna; i synnerhet visade han de kristna medlemmarna af sin familj mycken fientlighet. Vid ett tillfälle anföll han i sin egen by sin kusin, som var en kär kristen, och han skulle säkerligen i sin våldsamhet slagit honom till döds, om ej åskådarna ingripit. Sedan Chuin-san blef kristen, har han själf fått utstå svåra förföljelser, men därvid visat ett stort tålamod och en sällspord ödmjukhet. Såsom bokspridare för »Mellersta Kinas religiösa traktatsällskap» besökte han en gång en by för att där predika evangelium och sälja sina böcker. Folket på denna plats misshandlade honom, kastade ut honom utanför byområdet och hotade honom med att, om han återkom, skulle de »trycka ut hans ögon». Han svarade helt lugnt: »Jag skall återkomma i morgon», hvilket han ock gjorde. Hans förföljare utförde icke hotelsen utan nöjde sig med att förnya den och slå honom. Följande morgon var den modige mannen åter på sin plats och utbjöd sina böcker, hvarmed han fortsatte dag efter dag, till dess fienderna tröttnade att förfölja honom. Genom sitt tålamod och sin ödmjukhet fick han sålunda bana väg för evangelium till denna by.

* * *

Peng Lang-seng från Hunan är en annan kolportör. Han är en mycket originell man med fast karakter. Peng har icke blott sina originella ideer, utan han sätter dem ock i verket. Före sin omvändelse var han en synnerligt elak man och såsom sådan känd vida omkring och är därför nu ett slående exempel på evangelii frälsande kraft.

Äfven ganska upplysta kineser tro, att den medicin missionärerna utlämna är sammansatt af döda människors ögon, hjärtan m. m. Det är jämförelsevis få kineser af dem, som ännu äro främmande för evangelium, som ej hafva denna föreställning. När Pengs broder dog, till stor sorg för både honom och hans åldriga moder, beslöt Peng, att inga historier skulle få uppdiktas om hans broders döda kropp. Hela grannskapets befolkning inbjöds därför att närvara, då den döde lades i kistan. En stor skara människor var samlad vid detta tillfälle, och sedan begrafningsritualen var läst, undersökte fyra närvarande hedningar den döda kroppen och lade den med mycken vördnad i kistan, hvarefter ögonlocken som vanligt igensmetades med cement. Till yttermera visso inslogos genom ögonlocken någon för detta tillfälle särskildt förfärdigad nubb. Under flera dagar var denna händelse det allmänna samtalsämnet, och den har sannolikt gjort mera än tusende proklamationer och försäkringar förmått för att bevisa, att ryktena om medicinens hopsättning äro ogrundade.

* * *

Tvenne kolportörer blefvo en gång på en missionsresa öfverraskade af en snöstorm. Efter stora mödor och besvär uppnådde de slutligen en kristen familjs hem, där de blefvo hjärtligt emottagna: Yrvädret fortfor, och de kunde ej ens tänka på att lämna sin tillflyktsort på flera dagar. Största delen af tiden användes att läsa bibeln för och undervisa ett tjugutal grannar, hvilka samlades flera gånger om dagen för att höra om »läran». Det var en välsignad snöstorm, som gaf våra bröder ett så dyrbart tillfälle att sprida evangelii kunskap.

Den nämnda kristna familjen, som här bor midt ibland hedningarna, är ett bevis på den välsignelse, hvartill läkaremissionen är. Fem medlemmar af familjen hafva den ena efter den andra blifvit opererade för starr på sjukhuset i Hankow. De hafva alla både i andlig och lekamlig bemärkelse intygat: »Ett vet jag, att jag var blind och ser nu.»

En dotter af samma familj hade några månader förut lämnat hemmet och blifvit hustru åt en ung man, med hvilken hon sedan barndomen varit förlofvad. En öfverenskommelse var gjord, att hon fritt skulle få bekänna sin kristna tro, men så snart det visade sig i hennes nya hem, att hon ej tillbad afgudarna, började både hennes man och svärfader slå henne, hvilket de upprepade, när helst hon knäböjde för att tillbedja den lefvande Guden. Den unga hustrun stod dock fast i sin tro och tillbad alltfort sin Gud. Herren använde sedermera de ofvannämnda kolportörernas vittnesbörd, så att förföljelsen inom detta hem upphörde.

De infödda kristna, hvilka äro spridda här och där, ofta i mycket aflägsna trakter, äro omgifna af många frestelser och afstängda från allt kristligt umgänge. Under månader och år hafva missionärerna saknat underrättelser från dem. Många hafva blifvit beståndande i tron och t. o. m. samlat sina vänner omkring sig samt bildat en hel liten kristen församling midt ibland sina hedniska grannar. Det har länge varit ett önskningsmål, att dessa ensamma kristna då och då skulle få ett besök af kolportörerna.

En dag sammanträffade några kolportörer med en man, som för 8 år sedan blifvit en kristen, men som de ej sedan dess hört något ifrån. Ehuru i stor lekamlig nöd, då hans

hus kort förut brunnit ned i grund, var han och hela hans familj lyckliga och glada i tron på sin Frälsare.

* * *

Såsom ännu ett exempel på de infödda kolportörernas företagsamhet och nit i arbetet må följande omnämnas. Tvenne af dem begåfvo sig till staden Changsha för att där sprida sina böcker. De voro fullt medvetna om den stora fara, de utsatte sig för, då de gingo in i själfva hjärtat af den mot Jesusreligionen så fientliga provinsen Hunan. Sedan de ett par dagar efter sin framkomst något känt sig för, togo de på tredje dagen helt frimodigt fram sina böcker. Lyckligtvis regnade det den dagen, och de voro väl skyddade bakom sina stora paraplyer, så att de ej tilldrogo sig någon särskild uppmärksamhet, där de gingo från hus till hus. De fortsatte härmed under tio dagar och lyckades få sälja en bok i nästan hvarje hus. På elfte dagen visade de ett ännu större prof på dristighet. De gjorde nämligen i ordning små vackra paket med kristliga böcker och skickade in dem, jämte ett par af missionärernas visitkort, till några af de förnämsta ämbetsmännen i staden. Flera mottogo böckerna, andra återsände dem.

Om icke kolportörerna visat sådan öppenhet och sådant mod, hade de troligen blifvit utsatta för svår förföljelse. Herren utrustar sina vittnen och brukar dessa till framgång för sitt evangelium, sitt namn till ära.

Vid ett besök i ett läger i provinsen Hunan samtalade en infödd kolportör med befälhafvaren, som köpte flera kristliga böcker, visade intresse för evangelium och uttryckte sin önskan att få träffa de främlingar, hvilka kommit till Kina med »Jesusläran». Sedermera berättade han, att han för flera år tillbaka i sitt regemente haft en underofficer, som »åt af den utländska läran». Denne hade varit en spelare och en af de värsta männen i hela lägret, alla hade fruktat för honom. Helt plötsligt blef han en annan människa med ett stilla och mildt sinnelag. Han visade sig från den dagen lika angelägen om att göra godt, som han förut varit att göra ondt. Befälhafvaren tillade: »Det är en mäktig kraft i denna lära, ty den kan förändra hjärtat på äfven de uslaste människor».

Hung Deh-ying.

Genom förföljelsen i Fukien, hvarvid missionsfamiljen Stephens led martyrdöden, blef, berättar missionär Lechler, församlingen kringströdd i landet, och de förskingrade gingo omkring och predikade evangelium, som det berättas i Apostlagärningarna. Ett nytt kapitel af detta innehåll har på allra senaste tiden tillkommit genom en ringa och olärd kinesisk handelsman i Hung-hua i Futschau-distriktet. Denne Herrens lärjunge, vid namn Hung Deh-ying, hörde för ungefär 6 år sedan för första gången evangelium och trodde genast. Han hade redan länge såsom hedning sökt sanningen. Han blef vegeterian och ledare af ett religiöst sällskap, och därtill var han en man af sällsynt renhet i sederna och af en ädel karakter, en sann Kornelius. Sedan han af en kolportör från Amoy fått höra om Kristus och blifvit gripen af sanningen, gick han till Futschau och bad den därvarande missionären enträget att skicka en infödd predikant till hans fäderneby. En elev i predikantseminariet var från samma ort, och denne skickades dit under sommarferierna. Men arbetet växte så under den korta tiden, att han efter feriernas slut icke kunde lämna det för att återvända till skolan. Mera än ett år fick den lilla församlingen ostörd utveckla sig; men därefter uppstod en förföljelse, som i första rummet riktades emot Hung Deh-ying. Upprepade gånger blef han slagen och sedan fördrifven från hus och hem. Under flera månader vågade han icke återvända. Två af hans barn dogo, men han fick icke komma tillbaka för att begrafva dem. Hans redligt utförda yrke hade städse rönt framgång, så att han hade blifvit en tämligen välbärgad man, men den största delen af hans förmögenhet beröfvades honom under förföljelsen. Från missionärernas sida gjordes visserligen stora ansträngningar för att möjliggöra hans återvändande till sitt hem och utverka återställandet af hans förmögenhet men med föga resultat. Ändtligen efter mer än ett års förlopp tilläts han att återvända till de sina, men om återställandet af den honom frånröfvade förmögenhet var intet tal. I alla dessa eldsprof visade han sig dock ståndaktig i sin tro och uthärdade med glädje sina egodelars förskölling. Icke långt efter Hung Dehyings återkomst till sin hemort, begynte en väckelse i byarna i trakten däromkring, och missionärerna i Futschau hörde, att öfverallt ett antal människor voro redo att anamma evangelium och öfvergå till kristendomen.

Missionär Brewster tog kännedom om denna rörelse och fann till sin stora glädje, att den hade uppspirat ur ovanligt rena bevekelsegrunder. I början kom han alldeles icke på den tanken, att denna rörelse stod i förbindelse med evangelisten Hung Deh-ying, men efter några veckor kom sakernas verkliga förhållande i dagen. Hung Deh-ying hade nämligen under sin förvisning från hemmet ofta uppehållit sig i dessa byar och då förkunnat Kristus för såväl sina gamla bekanta och yrkesvänner som för hvarje obekant, med hvilken han kom i beröring. Hans tadelfria vandel, som han fört redan såsom hedning, gaf ett kraftigt vittnesbörd om sanningen af det budskap, han förkunnade. Äfven efter sin återkomst till sin fäderneby ägnade han så mycken tid åt förkunnandet af evangelium, att hans yrke började lida däraf och icke mer uppnådde det förra blomstrande tillståndet. Därtill hade han genom den lidna förlusten råkat i verklig yttre nöd, och missionärerna läto honom därför få ett litet understöd såsom bidrag till sina resor. Efter några veckor lämnade han dock tillbaka penningarna med den anmärkningen, att när han gick omkring bland folket för att förkunna evangelium, brukade man ofta fråga honom, huru mycket penningar han fick af främlingarne därför, och det vore då af den största betydelse för framgången af det evangelium, han förkunnade, att han kunde svara, att han icke själf finge den ringaste betalning därför utan predikade om frälsningen genom Jesus endast af kärlek till honom. Det är lätt begripligt, att Herrens välsignelse på ett alldeles särskildt sätt måste hvila öfver ett så oegennyttigt arbete. Frukten af detsamma var, att inom mindre än två år, hufvudsakligen genom denne mans verksamhet, på 10

nya platser små församlingar bildades, hvilka nu äro i tillväxt. Dessa församlingar bidraga själfva till sin predikants underhåll, helighålla söndagen och frambringa äfven på andra sätt rättfärdighetens frukter. Det måste sägas, att Hung Deh-ying icke lämnar något tillfälle obegagnadt att vittna om Kristus och att förmana människorna att mottaga den i Kristus uppenbarade frälsningen samt efterfölja honom. På gatan, i härberget, i bodar eller i sitt hem, öfverallt finner han osökt tillfälle att vittna om Kristus. Hans grundliga inre förberedelse, hans taktkänsla och sunda förstånd skickliggöra honom under den Heliga Andes upplysning att inverka på alla utan att själf taga skada. De 10 platser, som genom hans verksamhet blifvit öppnade för evangelium, utgöra blott en del af hans välsignelserika arbete. Hans exempel verkar tändande på andra, han är ett glödande kol i församlingen, som tänder eld ibland lekmännen. Denne mans heliga ifver har åstadkommit att ett stort antal lekmän medverka i evangelisationsarbetet utan betalning. Frukten däraf är, att församlingen i Hung-hua under sista året tillväxt med 900 medlemmar.

Trons frimodighet.

Då Krysostomus hotades med landsförvisning, om han fortsatte att predika om frälsningen i Jesus, svarade han kejsaren:

»Hela världen är min Faders hus, du kan icke landsförvisa mig.»

»Jag skall döda dig», sade kejsaren.

»Det kan du icke,» svarade den hjältemodige läraren, »mitt lif är fördoldt med Kristus i Gud.»

»Jag skall fråntaga dig all din egendom», sade kejsaren.

»Godt», var svaret, »men jag har ingen, som du väl känner till. Min skatt är i himmelen, och där är äfven mitt hjärta.»

»Jag skall förjaga dig långt bort från dina vänner.»

»Omöjligt», sade Krysostomus, »jag har en vän i himmelen, från hvilken du ej kan skilja mig. Jag trotsar dig; det finnes intet, du kan göra mig, hvilket skadar mig.»

Ifver för andras frälsning.

En obildad man i det inre af Kina visade efter sin omvändelse en sådan kärlek till Kristus och nitälskan för själars frälsning, att han, oaktadt sin okunnighet, blef antagen af ett missionssällskap till dess kolportör. Under de få år han lefde, reste han omkring i sin provins, sålde biblar och delar af bibeln samt talade, om än med stapplande tunga, ur sitt öfverfulla hjärta för folket om Jesus. Han var ett lefvande Kristi bref, som folket läste jämte de böcker, han sålde.

Efter hans hemförlofning yttrade hedningarna om honom: »Det var ingen skillnad på hans lif och det, som står i boken». Huru många af oss, som lefva uti evangelii klara ljus och som redan »från barndomen känna de heliga skrifterna», kunna väl få ett dylikt vittnesbörd? Är det icke ofta allt för stor skillnad mellan våra lif och »boken».

* * *

En Kinamissionär berättar om en kines, öfver 70 år gammal, att han mottog evangelium första gången, han hörde det. En gång planterad i Herrens vingård, mognade han hastigt och blef en, som vann många själar för himmelen. »Jag blef mycket gripen», berättar missionären, »när jag en dag hörde den gamle bedja: Vi tacka dig, Herre, att du införsatt oss i ditt rike, och vi bedja dig nu, att du ville lära oss att göra allt, hvad på oss ankommer, för att vinna andra för dig. Hjälp hvar och en af oss att föra tio själar till dina fötter, de tio att vinna andra tio, dessa hundra att vinna tusen och de tusen tiotusen för dig, så skall snart evangelium varda spridt öfver hela Kina.»

Den gamle mannen icke blott bad härom utan arbetade ock härför. Han fick blifva ett medel till omvändelse för många fler än tio under de fem år, han lefde såsom omvänd. Må Herren lära oss att så känna vårt ansvar och så göra vår plikt gent emot hedningrna, som vi skola önska det, när vi slutat kampen och få skörda, hvad vi sått.

Huru blindspråket på kinesiska uppstått.

(Ur »Regions Beyond».)

Miss Gordon Cumming gifver i en mindre bok*) en sammanfattad berättelse om en upptäckt i Kina, hvilken sannolikt kommer att därstädes medverka i oberäknelig grad till Guds rikes spridande.

Underligt nog måste äfven de bästa och mest lofvande upptäckter tidtals kämpa sig fram genom stora svårigheter af brist på erkännande från äfven kristna vänner.

Mr H. W. Murray, som gjort upptäckten, var först kolportör i Skottland. Hans tidigare år voro ej på något sätt utmärkande. Hans fader arbetade vid en såg, och, när gossen, vid nio års ålder, med ett barns oförskräckhet undersökte maskinen, förlorade han sin vänstra arm. Denna synbara olycka blef första länken i en kedja af händelser, hvilka, om de vidare få utvecklas, kunna blifva till oberäknelig välsignelse för närvarande och kommande släkten i Kina. Utan tvifvel blef nämligen denna händelse anledning till att Murrays håg vändes till bokliga kunskaper, och han blef en flitig skolgosse och sedermera brefbärare i närheten af Glasgow.

Den unge brefbäraren indelade sin dag i tre delar. Under första delen af dagen studerade han bibeln på hebreiska, under den andra delen läste han sitt grekiska testamente, under det han gick gata upp och gata ned med sina bref, och den sista delen af dagen tillbringade han under bön, att Herren tydligt ville utvisa, om han ej kunde använda honom i direkt missionsarbete. Han sökte anställning såsom kolportör hos ett Bibelsällskap i Skottland. Ehuru tilltalad af den unge mannens väsen fruktade styrelsen, att en krympling och därtill en så anspråkslös man ej skulle vinna framgång såsom kolportör, och rådde honom att stanna kvar på sin plats. År 1863 förnyade han sin ansökan och blef då antagen till kolportör i hemlandet. Han började sitt arbete på vintern bland sjömännen, och sändes på sommaren till de aflägsna byarne i skotska höglandet för att sälja biblar. Hans längtan stod till det yttre missionsfältet, men han såg ingen möjlighet att få utbildas

*) Med namn: »The Inventor of the Numer Type for China.»

till missionär. Med anledning af hans ovanliga lätthet för språk blef han dock tillrådd att bevista en större skola med villkor, att läsningen ej fick inkräkta på hans arbete. Han började sina studier kl. 3 om morgnarne, bevistade skolan mellan 8—10 och började sedan sitt dagsarbete såsom bokspridare. 1871 antogs han af Bibelsällskapet såsom kolportör i främmande länder och sändes till Kina. Här studerade han språket i Chefoo sex månader, hvarefter han började vandringarne med sina biblar. Språket lärde han mer och mer, under det han sköt sin bokkärra fram på bergsstigarna i bitter köld och under många svårigheter. Under 25 år fortsatte han detta sitt arbete, ibland med liten framgång, ibland med så mycket större. Det ombytliga folket började plötsligt så ifrigt fråga efter »Jesu historia», att han knappt kunde förse dem med biblar så hastigt som de önskade; somliga dagar hade han sålt tretusen ex. af sin bok.

Under sina vandringar, som utsträcktes äfven till Mandschuriet och Mongoliet, öfverraskades Murray af det stora antal blinda, han mötte. Åtta à tio kommo ofta tillsammans, då den förste af dem med en käpp kände sig fram på vägen. De blindas antal i Kina beräknas till 500,000, men denna siffra är allt för lågt tilltagen. De blinda kineserna tillhöra i allmänhet den allra lägsta klassen. De ligga vid vägarna och begära allmosor, söka förtjäna några slantar såsom spåmän eller framkalla disharmoniska läten på flöjt för att väcka uppmärksamhet. Under århundraden hafva dessa massor af blinda i Kina framsläpat sina lif i mörker, en börda för både sig själfva och andra, då ingen möjlighet för dem funnits att förtjäna sitt uppehälle. För de unga männen och gossarna kände Murray särskildt det lifligaste deltagande. Han försökte intressera missionärerna för dem men fick alltid samma svar, att de ej kunde åtaga sig mer arbete än de redan hade.

Under åtta år sökte Murray lösa problemet, huru han skulle kunna lära de blinda att läsa. Att för hvart och ett af de 4,000 orden finna ett särskildt tecken, som lämpade sig för upphöjning, syntes otänkbart. Slutligen upptäckte Murray, att, ehuru språket har en sådan mängd ord, har det ej så många ljud. Sir Thomas Wade hade bevisat, att Peking-språket består af 408 ljud, och så många ljud trodde sig Murray kunna framställa med upphöjda tecken. Dottern i den familj, där han bodde, var född blind. För hennes räkning förskrefs från England böcker med olika blindskrift, och bland dessa förekom äfven Brailles system med upphöjda punkter. Det intresserade Murray mycket.

Efter många månaders fåfänga försök fick denne tålige Herrens tjänare en uppenbarelse, som väl ingen kan betvifla kom från himmelen, när vi se de resultat, den åstadkommit. På middagen, när han hvilade efter sitt långa morgonarbete, — att sälja böcker på gatorna under en brännande sol, — såg han plötligt, lika tydligt som han nu ser en af sidorna i sina stereotyperade böcker, en stor utbredd rulle, på hvilken var upphöjdt med Brailles punkter hela det system, som han sedan så tåligt och skarpsinnigt utarbetat. En tanke flög genom hans hufvud: låt »dessa punkter föreställa nummer och numrera ljuden». Däruti låg hela hemligheten.

Denna uppenbarelse befriade honom dock ej helt och hållet från hans bryderi. Den blef liksom ett sjökort, som satte honom i stånd att arbeta sig igenom svårigheterna, och till detta kärlekens arbete använde han all den tid, han kunde taga från sin hvila under åtta år. Han ansåg sig nämligen skyldig att ägna hvarje minut af dagen åt direkt arbete för Bibelsällskapet och tillät sig först efter afslutadt dagsarbete att taga itu med det, som låg hans intresse närmast. Att närmare förklara systemet, så att det kan uppfattas af dem, som ej känna kinesiska språket, är ej tänkbart, men sedan det är fullbordadt och pröfvadt, har det visat sig oöfverträffligt. Den mest okunniga blinda person har på denna metod lärt sig läsa flytande och skrifva på mindre än tio månader. Mer upplysta män och gossar hafva lärt det på mycket kortare tid. En liten gosse lärde det på tio veckor och en bildad man på tio dagar.

Under de första tio åren efter upptäckten af nummersystemet 1879 arbetade Murray endast för de blinda utan tanke på att detta utgjorde blott första delen af upptäckten. Den andra delen är blott en utveckling af den första men är af ännu större betydelse, då den sätter äfven de seende i stånd att lika hastigt lära sig läsa och skrifva. Med synliga svarta linier sammanbindas de upphöjda hvita punkterna, hvilka äro afsedda för de blindas fingrar. Betydelsen af denna utveckling af upptäckten fatta vi först, när vi betänka det oerhörda antal människor i Kina, som ej kan läsa.

Det blef en stor glädje, när Murray fann, att de blinda kunde lära de seende att läsa. På begäran sände Murray en blind flicka för att undervisa en klass kvinnor i en skola, som tillhörde en missionsstation. Missionärens fru var en af lärjungarna och var efter några dagar fullt inne i systemet. De fattiga landtkvinnorna lärde det äfven med lätthet och kunde efter tio månader både läsa och skrifva. Deras vänner och grannkvinnor blefvo så förvånade och förtjusta öfver deras skicklighet, att ett stort antal antecknade sina namn, ifriga att få åtnjuta undervisning följande vinter.

En källa till stor glädje är att nummersystemet äfven kan användas för musik. Det har gifvit anledning till en mångfald af sysselsättningar för de blinda. De kunna nu blifva lika nyttiga som någon annan och mer än mången seende, då de genom sin kunskap blifva likställda med de bildade. De tjäna ofta såsom verkliga evangelister, då de sätta sig ned på någon plats i staden och föreläsa berättelsen om Jesus. Många af de förbigående stanna för att höra en blind kines läsa med fingerspetsarne, hvilka aldrig skulle lyssna till en utländning.

En missionär i norra Shansi hade på sitt hjärta länge känt det såsom en verklig nöd, att kvinnorna inom hans församling ej kunde läsa sina biblar. Med liten eller ingen framgång hade han försökt undervisa dem i den vanliga ideografien. Han lärde sig hastigt Murrays metod och skrifver: »Jag tycker mig nu kunna se den dag, när alla våra kvinnor och flickor själfva kunna läsa sina biblar; hvilken välsignelse skall ej detta blifva!» (Forts.)

De kristna i Tessalonika hade följande utmärkelse: Verk i tron, arbete i kärleken, uthållighet i hoppet på Herren Jesus Kristus (1 Tess. 1: 13). De blefvo apostlarnes och Herrens efterföljare och blefvo föredömen för alla troende i Macedonien och Akaja. Genom dem utgick Herrens ord till de närliggande trakterna (v. 6—7.) De voro omvända från afgudarne, de tjänade den sanne lefvande Guden och väntade Jesus från himmelen (v. 9—10). Kännetecknar äfven detta oss?

John Keith-Falconer, en banbrytare för missionen i Arabien.

Af *August Berg.*

Ehuru i första hand vår tidning är afsedd att vara ett missionsblad för Kina, draga vi dock ej i betänkande att införa nedanstående skildring af den unge mans lif, som i blomman af sin ålder, likt ett ädelt hvetekorn, nedmyllades i Arabiens heta sand. Som förut i vår tidning framhållits är behofvet i Kina på vårt missionsfält af *manliga arbetare stort.* Vårt hopp och vår bön är, att någon ung broder vid genomläsningen af nedanstående skildring må känna Herrens kallelse till sig att utgå till vår förstärkning härute. Skulle någon fråga: »hvad inspirerande kan det vara att läsa om huru en sällsynt begåfvad man efter blott fem månaders arbete på missionsfältet dukade under för klimatet, så vilja vi först fästa uppmärksamheten på den andra af de två lärdomar, som af denna lefnadsskildring skulle hämtas, nämligen att *lefnadslängden måste mätas efter graden af tjänande,* och vidare, att det frö, som af honom såddes, *har* växt upp och burit frukt och skall fortfarande göra så, i det att det var ett »Guds hvetekorn» med evigt lif uti sig. Slutligen vilja vi tillägga, att hvad vi af John Keith-Falconers lif ytterligare kan lära är, att *det bästa är ej för godt för Guds verk.*

* * *

Han föddes 1856 i Skottland och var tredje sonen till grefven af Kintore. Som gosse utmärkte han sig för manlighet, ädelmod, gudsfruktan och osjälfviskhet. Han älskade lek och idrotter, tillbringade mycket af sin tid i den fria naturen och växte upp till en höjd af 6 fot och 3 tum. Redan vid 20 års ålder var han ordförande för en velocipedklubb, och 4 år senare tillryggalade han ungefär 1,000 engelska mil på velociped på en tidrymd af 13 dagar — i medeltal 13 svenska mil om dagen. Och hans manlighet och styrka vann allas erkännande, mycket mer då hans inre egenskaper. Hans själsstyrka stod i proportion till hans kroppskrafter och tillät honom aldrig att blifva ett offer för egna lustar. Han var i hög grad sanningsälskande och hade intet fördrag med svek och bedrägeri. Bibeln var den bok, han högst älskade, och redan vid 7 års ålder såg man honom gå omkring i kojorna, läsande och förklarande Guds ord för dess fattige och okunnige invånare, och vid ett tillfälle, då han hade användt alla sina sparpenningar till att köpa några utmärkta bakelser, gaf han bort dem alla, orörda, till en fattig gosse. Gossen förebildade mannen, som använde sitt korta lif till att undervisa de okunniga och själf blef ett af Guds bjuggbröd för att föda döende själar. Vid universitetet utmärkte han sig för energi, flit och skicklighet och vann det ena priset efter det andra. Han lärde sig snabbskrift så väl, att han täflade med Pitman, uppfinnaren af metoden, och artikeln »Snabbskrift» i Engelska Encyklopedien har honom till författare. Han ådagalade stor samvetsgrannhet i sina studier och inlärde, förutom hvad som hörde till hans kurs, teologi, hebreiska, de semitiska språken och musik.

Trots den atmosfer, som omgaf honom, ej alltid var ägnad att fostra en aggressiv och evangelisk gudsfruktan, brann redan då missionselden i Keith-Falconers hjärta. Han icke blott frimodigt bekände sin tro utan rördes ock af medlidande för de förlorades frälsning. I nykterhets och missionsarbete tog han liflig del, och tillsammans med likasinnade studenter hopsamlade han 25,000 kronor för inköpandet af en gammal teater, hvari en trasskola upprättades, som ännu äger bestånd.

Hans nästa arbetsfält blef London. Huset Charrington är där väl kändt. För flera år tillbaka sedan — såväl som ännu — fick man öfver en mängd krogar se namnen: »Charrington, Head & Cinis» med stora bokstäfver. Äldste sonen till Charrington Stior blef omvänd. Med helt andra ögon än förr betraktade han nu, hurusom sent om nätterna utarmade hustrur och mödrar väntade utanför de rikt upplysta krogarna på sina druckna män. Han fattade då ett ädelt beslut att afstå från den andel af inkomsterna i affären, som tillkom honom såsom äldste son, nöjde sig med en mindre summa, och penningar, myntade ur mänskligt elände, användes till mänsklighetens fromma. Keith-Falconer blef Charringtons vän och medarbetare. Från Cambridge reste han tidt och ofta ned till London, tillbringade där en vecka och hjälpte till med husbesök, predikande, insamlande af bidrag o. s. v. Han delade med sin vän förföljelser och smädelser, men han delade ock med honom fröjden att se drinkare omvända, tjufligor sprängda, krogar ruinerade och utbjudna till salu för halfva sitt värde samt hem befriade från brännvin och brott. Arbetet, som för tjugo år sedan började i en hölada, växte sedan till sådana proportioner, att en samlingssal, som kostade 600,000 kronor, byggdes, hvilken är en ovärdelig välsignelse för grannskapet.

Den sista delen af hans lif är för alltid förenad med Arabien. 1880 aflade han sin sista examen vid universitetet i Cambridge. Därefter ägnade han sig åt studiet af arabiska, inberäknadt Koran, vistades några månader i Egypten för att lära sig talspråket, arabernas lynne och tänkesätt och blitva bekant med muhammedanernas religion. Under ytterligare tre år studerade han vid olika universitet arabiska handskrifter och böcker, öfversatte från arabiska en bok kallad »Kalich och Dimnah», en bok, som näst bibeln har blifvit öfversatt på de flesta språk. Under tiden tjänstgjorde han dessutom som docent i hebreiska.

Ej fyllda 30 år gifte han sig med en ädel, intagande kvinna, miss Bevan. Allt syntes nu ägnadt att fästa honom vid fosterjorden och universitetet. Nästan obegränsade möjligheter lågo framför honom, och lagerkransen vinkade, men en högre kallelse och en härligare krona eftersträfvade han. Han lämnade allt för att bära evangelium till det aflägsna Aden.

Sedan 1838 en engelsk besittning och beläget blott omkring 100 mil från Mecka och ej fullt 150 mil från Medina, muhammedanernas beryktade vallfärdsorter, utgjorde denna plats en särdeles lämplig bas för missionsverksamhet. Tusentals personer från alla delar af Arabien besöka hvarje år det brittiska territoriet och blifva där i tillfälle att se huru frid, frihet, ordning och en god styrelse härska i motsats till tyranni och laglöshet, som hör till ordningen för dagen i andra af dem bebodda platser.

1885 begaf han sig dit för att rekognoscera. Resultatet vardt, att han beslöt att i Sheikt-Othman, ej långt från Aden, anlägga sin station.

1886 på våren återvände han med sin hustru till England för att ställa i ordning, hvad som var nödvändigt för missionsarbetets upptagande. Hans plan var att an-

lägga en skola, en läkaremission och en bibeldepot. Själ-ville han studera medicin och dessutom anskaffa en kristen läkare. Han önskade arbeta under den skotska frikyrkans ledning men själf bekosta alla utgifterna för missionen. Just vid denna tidpunkt, blef han till stor öfverraskning för honom själf, utnämnd till professor i arabiska vid universitetet i Cambridge. Som själfva bördan af arbetet egentligen hvilade på en annan, och hans hjärtas åtrå var att kunna för allmänheten framställa Arabiens stora behof af andlig hjälp, antog han kallelsen. Efter att hafva hållit trenne föreläsningar öfver »Pilgrimsfärderna till Mecka», begaf han sig ånyo tillsammans med sin hustru och doktor Cowen till Aden. I november 1886 grundlades sålunda missionen. Hans karakter gjorde sådant intryck på muhammedanerna, att efter några få månaders förlopp endast ett fåtal af dem, som kommo i beröring med honom, ville tillstå, att de voro Muhammeds efterföljare. »Här finnas inga muhammedaner», brukade de säga. Evangelierna på arabiska funno både köpare och säljare i dem, som i denne man sett ett lefvande bref, skrifvet af Gud.

Men Adenfebern visade sig vara en ödesdiger fiende. Både Keith-Falconer och hans maka blefvo angripna af densamma i februari 1887, och upprepade attacker försvagade hastigt hans starka natur, tills han den 11:te maj sakta insomnade och kunde ej mera uppväckas.

Guds finger rörde vid honom, och han sof för att uppvakna, skådande sin Frälsare ansikte mot ansikte; hans lif hade i verkligaste mening börjat. Efter fem månaders arbete på sitt utvalda arbetsfält sänktes hans kropp ned i jorden på kyrkogården i Aden af engelska officerare och soldater — en lämplig begrafning för en Kristi stridsman, som, iklädd sin rustning och med oförskräckt mod, föll ansikte mot ansikte mot sin fiende. Adens martyr inträdde i Guds eden, och Storbrittannien frambar sitt första offer — ett dyrbart sådant — för Arabiens evangelisering.

* * *

Utan tvifvel finnas de, som utropa: Hvartill denna förspillning! Ty detta kärl af kostlig smörjelse, sönderbrutet och utgjutet i Afrikas torra sand, kunde hafva bevarats i universitetets lärdomssalar och ännu doftat där, hvarest de lärde vandra och hjältar frambringas. Till alla sådana otrons invändningar finnes endast ett svar: »Hvad jag gör, vet du ej nu, härefter skall du få veta det.»

Så lyder i korta drag en ung ädlings lefnadssaga, och genom densamma har Gud kraftigare än genom någon annan under det senare halfva århundradet talat till kristna unge män. Ånyo tages basunen ned från väggen i Guds rustkammare, och en signal gifves till *svenska* unge män: »Stanna och eftertänk!» Lefver du för dig själf eller för Gud och nästan? I Kina finnas ännu mer än *ett tusen två hundra* städer helt och hållet oevangeliserade, och huru många missionsstationer sakna ej tillräckligt antal arbetare. Framdrag ej längre bevisen för att du ej är kallad att utgå utan i det stället bevisen för att du skall stanna hemma.

O, att du, käre unge broder, kunde fatta och förstå tidens tecken! *Vi* behöfva dig här, *kinesen* behöfver dig här, *Gud* behöfver dig här! Kom och välkommen!

»Om någon tjänar mig, han följe mig, och hvarest jag är, där skall ock min tjänare vara, och om någon tjänar mig, honom skall min Fader ära.»

Sex korta regler för unga kristna.

1. Försumma aldrig enskild bön hvarje dag.

Då du beder, så betänk att Gud är närvarande och hör din bön (Ebr. 11: 6). Bed aldrig om något, som du icke verkligen önskar. Säg honom sanningen om dig själf, huru sorglig den än må vara, och bed honom så för Kristi skull förlåta dig, hvad du är, och göra dig till hvad du bör vara (Joh. 4: 24).

2. Försumma aldrig att enskildt läsa bibeln hvarje dag.

Då du läser, så betänk att Gud talar till dig, och att du bör tro på och handla efter hvad han säger. I de flesta fall börjar ett affall med försummelse af endera af dessa två regler.

3. Låt ingen dag förgå utan att du försökt göra något för Kristus.

Tänk hvarje morgon och afton på hvad Jesus gjort för dig och fråga dig: hvad gör jag för honom? (Matt. 5: 13—16).

4. Om du är tveksam, huruvida något är rätt eller orätt, så gå in i din kammare, böj knä inför Gud och bed om hans välsignelse däröfver (Kol. 3: 17). Om du icke kan göra detta med godt samvete, så är det orätt (Rom. 14: 23).

5. Tag aldrig människor till förebilder för ditt kristliga lif eller mena, att därför, att den eller den gör så och så, kan äfven du göra detsamma (2 Kor. 10: 12). Du bör fråga dig själf: huru skulle Herren Jesus handla under samma omständigheter? och sträfva så att följa honom (Joh. 10: 27).

6. Tro aldrig på dina känslor, om de stå i strid med Guds ord.

Eråga dig: Kan det jag känner vara sant, om Guds ord är sant? och om icke båda stämma öfverens, så tro Gud och döm hellre ditt eget hjärta såsom lögnaktigt (Rom. 3: 4; 1 Joh. 5: 10, 11).

Ängeln i hyddan.

En rik yngling i Rom hade kommit upp efter en svår, långvarig sjukdom. Då han nu åter för första gången kom ut i skogen, kände han sig som en ny människa, och full af fröjd lofvade han Gud med hög röst. Han vände sin blick mot himmelen och sade: »O, du rike, evige Gud, om en människa kunde löna dig igen, huru gärna skulle jag icke gifva dig all min egendom!»

Detta hörde Hermas med tillnamnet »herden» och sade till den rike ynglingen: »All god gåfva kommer ofvanifrån, dit kan du icke sända något. Kom, följ mig!»

Och han förde ynglingen till en mörk plats, där det var idel jämmer och elände. Ty fadern låg sjuk och modern grät, och de halfnakna barnen ropade på bröd.

Ynglingen blef förskräckt, men Hermas sade: »Se här är ett altare för ditt offer! Se här äro Herrens bröder och systrar!»

Den rike ynglingen upplät sin hand, gaf dem rikligen och vårdade den sjuke. Och de vederkvickte fattige välsignade honom och kallade honom en Guds ängel. Men Hermas log och sade: »Så skall du alltid först vända din blick mot himmelen och därpå mot jorden». Här nere må den öfva sig i änglatjänst, som däruppe vill blifva en ängel.

(Bymissionären.)

Stockholm, P. Palmquists Aktiebolags Boktryckeri, 1898.